PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2007 m. rugsėjo 12 d. *

Byloje T-60/05

Union française de l'express (UFEX), įsteigta Ruasi Prancūzijoje (Prancūzija),

DHL Express (France) SAS, anksčiau – *DHL International SA*, įsteigta Ruasi Prancūzijoje,

Federal express international (France) SNC, įsteigta Ženviljė (Prancūzija),

CRIE SA, įsteigta Anjere (Prancūzija),

atstovaujamos advokatų É. Morgan de Rivery ir J. Derenne,

ieškovės,

* Proceso kalba: prancūzų.

prieš

Europos Bendrijų Komisiją, iš pradžių atstovaujamą A. Bouquet ir O. Beynet, vėliau – A. Bouquet ir V. Di Bucci,

atsakovę,

palaikomą

Chronopost SA, įsteigtos Isi le Mulino (Prancūzija), atstovaujamos advokato D. Berlin,

ir

La Poste, įsteigtos Paryžiuje (Prancūzija), atstovaujamos advokato H. Lehman,

įstojusių į bylą šalių,

dėl prašymo panaikinti 2004 m. lapkričio 19 d. Komisijos sprendimą *SG-Greffe* (2004) D/205294, kuriuo buvo atmestas ieškovių prieš Prancūzijos paštą ir Prancūzijos vyriausybę pateiktas skundas dėl Prancūzijos tarptautinio greitojo pašto rinkos,

EUROPOS BENDRIJŲ PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS
(antroji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas J. Pirrung, teisėjai N. J. Forwood ir I. Pelikánová,

posėdžio sekretorė K. Pocheć, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2007 m. balandžio 26 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Bylos aplinkybės

1. *Ginčo šalys*

1 Ieškovėms buvo skirtas 2004 m. lapkričio 19 d. Komisijos sprendimas, kuriuo buvo atmestas jų skundas dėl Prancūzijos tarptautinio greitojo pašto rinkos.

2 *Union française de l'express* (toliau – UFEX), iki 1997 m. vadinta *Syndicat français de l'express international* (toliau – SFEI), yra pagal Prancūzijos teisę įsteigta profesinė sąjunga, vienijanti beveik visas greitojo pašto paslaugas teikiančias bendroves, tarp jų ir kitas tris ieškoves.

3 Prancūzijos paštas (toliau – *La Poste*) nuo 1985 m. pabaigos ir 1986 m. pradžios patikėjo savo greitojo pašto paslaugą, iki šiol vadintą *Postadex*, bendrovei *Société française de messagerie internationale* (toliau – SFMI). Šios bendrovės kapitalas buvo paskirstytas *Sofipost* (66 %), finansinei bendrovei, kurios 100 % akcijų priklauso *La Poste*, ir *TAT Express* (34 %), aviacijos bendrovės *Transport aérien transrégional* dukterinei bendrovei.

4 1992 m. buvo pakeista SFMI vykdomos greitojo pašto veiklos organizacinė struktūra. *Sofipost* ir *Transport aérien transrégional* įsteigė naują bendrovę *Chronopost SA*, pasilikdamos atitinkamai 66 % ir 34 % jos akcijų. *Chronopost* perėmė SFMI vidaus pašto veiklą, o ši pasiliko tarptautinę dalį. Atstovavimo pagrindais *Chronopost* valdė tarptautinio greitojo pašto veiklą atstovaujamojo vardu. Nuo 1997 m. *Sofipost* (nuo 2001 m. – *Geopost*) 100 % kontroliuoja *Chronopost*.

5 *SFMI* perdavė savo tarptautinio greitojo pašto veiklą *Global Delivery Express Worldwide France* – operatoriaus *Global Delivery Express Worldwide* (toliau – GDEW) Prancūzijos dukterinei bendrovei. GDEW yra bendra įmonė, vienijanti Australijos bendrovę *TNT*, *La Poste* ir Vokietijos, Kanados, Nyderlandų bei Švedijos paštus. Ši koncentracija buvo leista 1991 m. gruodžio 2 d. Komisijos sprendimu, skelbiančiu koncentraciją suderinama su bendrąja rinka (IV/M.102 – *TNT*/*Canada Post*, *DBP Postdienst*, *La Poste*, *PTT Post* ir *Sweden Post*) (OL C 322, p. 19, toliau – sprendimas *GD NET*), kuris buvo priimtas remiantis 1989 m. gruodžio 21 d. Tarybos reglamentu (EEB) Nr. 4064/89 dėl koncentracijų tarp įmonių kontrolės (OL 1990, L 257, p. 13). 1994 m. liepos 28 d. GDEW prisijungė SFMI, taigi ši teisiškai nuo šios dienos nebeegzistuoja. 1996 m. *La Poste* atsiskyrė nuo GDEW.

6 Toliau šiame sprendime *SFMI-Chronopost* pavadinimas vartojamas kalbant apie *La Poste* dukterinę bendrovę, veikiančią tarptautinio greitojo pašto sektoriuje.

2. *1990 m. gruodžio 21 d. skundas*

7 Savo 1990 m. gruodžio 21 d. skunde SFEI nurodė, kad Prancūzijos valstybė neteisėtai subsidijuoja *SFMI-Chronopost* tarptautinio greitojo pašto paslaugų srityje. Per neoficialų SFEI ir Komisijos atstovų susitikimą, įvykusį 1991 m. kovo 18 d., buvo iškeltas klausimas, kad *La Poste*, kaip įmonė, galėjo pažeisti EB 82 straipsnį, o Prancūzijos valstybė – EB 86 straipsnį ir EB 3 straipsnio g punktą, taip pat EB 10 ir EB 82 straipsnius.

8 Atsižvelgdama į EB 82 straipsnį, SFEI nurodė sąlygas, kuriomis *La Poste* savo dukterinei bendrovei teikė logistinę ir komercinę pagalbą. *La Poste* piktnaudžiavimas buvo tai, jog jį leido savo dukterinei bendrovei naudotis savo infrastruktūra neįprastai palankiomis sąlygomis, kad savo dominuojančią padėtį pagrindinių pašto paslaugų rinkoje išplėstų susijusioje tarptautinio greitojo pašto rinkoje. Ši ydinga praktika pasireiškė *SFMI-Chronopost* kryžminiu subsidijavimu.

9 Pirma, atsižvelgdama į EB 86 straipsnį ir, antra, į EB 3 straipsnio g punktą, taip pat į EB 10 ir EB 82 straipsnius, SFEI nurodė, kad neteisėtų *La Poste* veiksmų teikiant pagalbą savo dukterinei bendrovei šaltinis – keletas Prancūzijos valstybės išleistų instrukcijų ir direktyvų.

3. *1992 m. kovo 10 d. Komisijos laiškas*

10 1992 m. kovo 10 d. laišku Komisija SFEI pranešė, kad ji netęs tyrimo pagal EB 82 straipsnį. SFEI, kaip ir trys jos nariai, t. y. *DHL International* (vėliau – *DHL Express (France) SAS*, toliau – DHL), *Service Crie* (toliau – CRIE) ir *May Courier*, pareiškė ieškinį dėl sprendimo, kurį Komisija priėmė šiame laiške, panaikinimo. 1992 m. lapkričio 30 d. Nutartimi *SFEI ir kt. prieš Komisiją* (T-36/92, Rink. p. II-2479) Pirmosios instancijos teismas atmetė ieškinį kaip nepriimtiną.

11 1994 m. birželio 16 d. Sprendimu *SFEI ir kt. prieš Komisiją* (C-39/93 P, Rink. p. I-2681) Teisingumo Teismas panaikino minėtą nutartį ir grąžino bylą Pirmosios instancijos teismui nagrinėti iš naujo. 1994 m. rugpjūčio 4 d. laišku Komisija atšaukė ginčijamą sprendimą ir skundą pateikusiems asmenims pranešė, kad jų skundas bus toliau nagrinėjamas.

4. *1994 m. gruodžio 30 d. Sprendimas atmesti skundą*

12 1994 m. gruodžio 30 d. Sprendimu Komisija dėl Bendrijos intereso nebuvimo atmetė skundą dėl su EB 82 straipsniu susijusių aspektų, nes nebuvo pakankamai įrodymų, kad nurodyti pažeidimai tęsiasi. SFEI, DHL, CRIE ir *May Courier* pateikė ieškinį dėl panaikinimo, kurį Pirmosios instancijos teismas atmetė 1997 m. sausio 15 d. Sprendimu *SFEI ir kt. prieš Komisiją* (T-77/95, Rink. p. II-1).

13 Pateikus apeliacinį skundą Teisingumo Teismas panaikino šį sprendimą ir grąžino bylą Pirmosios instancijos teismui nagrinėti iš naujo (1999 m. kovo 4 d. sprendimas *UFEX ir kt. prieš Komisiją*, C-119/97 P, Rink. p. I-1341).

14 Po to, kai Teisingumo Teismas grąžino bylą, Pirmosios instancijos teismas panaikino sprendimą atmesti skundą (2000 m. gegužės 25 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimas *UFEX ir kt. prieš Komisiją*, T-77/95, Rink. p. II-2167). Priėmus šį sprendimą, Komisija atnaujino skundo nagrinėjimą.

5. *Nacionalinės procedūros*

15 Lygiagrečiai su Komisijai pateiktu skundu ieškovės 1990 m. ir 1996 m. Prancūzijos konkurencijos tarybai pateikė skundus prieš *La Poste*, *Sofipost*, *SFMI-Chronopost* ir *Transport aérien transrégional*, kuriuose nurodė, kad 1986–1996 m., pažeidžiant Prancūzijos konkurencijos teisės nuostatas, buvo piktnaudžiaujama dominuojančia padėtimi. Prancūzijos konkurencijos taryba sustabdė bylų nagrinėjimą, kol Komisija išnagrinės skundą. 2005 m. ieškovės atsiėmė savo skundus.

16 1993 m. SFEI ir kai kurie jos nariai pateikė *Tribunal de commerce de Paris* ieškinį dėl nuostolių atlyginimo pirmiausia *La Poste*, *Sofipost*, *SFMI-Chronopost* ir *GDEW France*, remdamiesi deliktine atsakomybe (nesąžininga konkurencija), atsiradusia pažeidus EB 82 straipsnį ir sutikus priimti pagalbą, suteiktą pažeidžiant EB 88 straipsnio 3 dalį. 1999 m. *Tribunal de commerce* atmetė ieškinį tiek, kiek jis buvo susijęs su valstybės pagalba. Dėl aspektų, susijusių su piktnaudžiavimu dominuojančia padėtimi, 2000 m. jis sustabdė bylos nagrinėjimą, kol bus priimtas Komisijos sprendimas.

6. *Ginčijamas sprendimas*

17 2004 m. lapkričio 19 d. Sprendimu *SG-Greffe* (2004) D/205294, kuriuo buvo atmestas ieškovių prieš *La Poste* ir Prancūzijos vyriausybę pateiktas skundas dėl Prancūzijos tarptautinio greitojo pašto rinkos (toliau – ginčijamas sprendimas), Komisija pakartotinai atmetė skundą dėl Bendrijos intereso nebuvimo. Šis sprendimas yra susijęs tik su ta bylos dalimi, kuri yra susijusi su EB 82, EB 86, EB 3 ir EB 10 straipsniais.

18 Šiame sprendime Komisija nustatė, pirma, kad ginčijamas elgesys buvo nutrauktas (ginčijamo sprendimo 48–63 punktai) ir, antra, kad tariamas ankstesnis antikonkurencinis *La Poste* elgesys jau nebeturi jokio poveikio šiuo metu (ginčijamo sprendimo 64–121 punktai). Trečia, Komisija patikrino, ar buvo pakankamas Bendrijos interesas tęsti skundo nagrinėjimą. Komisija nurodo, kad esant tokiai situacijai, kai ginčijamas elgesys 1991 m. buvo nutrauktas ir šiuo metu neturi jokio poveikio rinkai, nagrinėdama, ar yra Bendrijos interesas, ji neprivalo vertinti nei tariamo pažeidimo sunkumo, nei jo trukmės. Ji paaiškina, kad, rūpindamasi geru administravimu, vis dėlto išnagrinėjo skundą pateikusių asmenų argumentus šiuo klausimu.

19 Komisija nusprendė, kad nėra Bendrijos intereso, ir dėl šios priežasties skundą atmetė.

7. *Sprendimas dėl skundo dalies, susijusios su valstybės pagalba*

20 Dėl skundo dalies, susijusios su valstybės pagalba, 1997 m. spalio 1 d. Sprendime 98/365/EB dėl pagalbos, kurią Prancūzija suteikė *SFMI-Chronopost* (OL L 164, 1998,

p. 37, toliau – 1997 m. sprendimas), Komisija konstatavo, kad skunde nurodytos priemonės nėra valstybės pagalba *SFMI-Chronopost*.

21 Ieškovėms pateikus ieškinį dėl panaikinimo, Pirmosios instancijos teismas 2000 m. gruodžio 14 d. Sprendimu *UFEX ir kt. prieš Komisiją* (T-613/97, Rink. p. II-4055) iš dalies panaikino šį sprendimą.

22 *Chronopost*, *La Poste* ir Prancūzijos Respublika pateikė apeliacinius skundus dėl šio sprendimo. 2003 m. liepos 3 d. Sprendimu *Chronopost ir kt. prieš UFEX ir kt.* (C-83/01 P, C-93/01 P ir C-94/01 P, Rink. p. I-6993) Teisingumo Teismas panaikino sprendimą ir grąžino bylą Pirmosios instancijos teismui nagrinėti iš naujo.

23 2006 m. birželio 7 d. Sprendimu *UFEX ir kt. prieš Komisiją* (T-613/97, Rink. p. II-1531), kuris buvo priimtas grąžinus bylą, Pirmosios instancijos teismas panaikino 1997 m. sprendimą tiek, kiek juo konstatuojama, kad nei *La Poste* savo dukterinei bendrovei *SFMI-Chronopost* suteikta logistinė ir komercinė pagalba, nei *Postadex* perdavimas nėra *SFMI-Chronopost* suteikta valstybės pagalba. Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad *Postadex* perdavimas *SFMI-Chronopost* yra valstybės pagalba, nes *SFMI-Chronopost* niekaip neatsilygino *La Poste* (sprendimo 167 punktas). Be to, Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad 1997 m. sprendimo motyvavimas, kuriame tik labai bendrai paaiškinamas Komisijos taikytas sąnaudų vertinimo metodas ir gautas galutinis rezultatas, tiek, kiek jis yra susijęs su logistinės ir komercinės pagalbos teikimu, neatitinka EB 253 straipsnio reikalavimų (sprendimo 98 ir 101 punktai).

24 *Chronopost* ir *La Poste* pateikė apeliacinius skundus dėl šio sprendimo (sujungtos bylos C-341/06 P ir C-342/06 P, šiuo metu nagrinėjamos).

Procesas ir šalių reikalavimai

25 2005 m. vasario 2 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai ieškovės pateikė šį ieškinį.

26 2005 m. birželio 3 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai *Chronopost* ir *La Poste* pateikė prašymus leisti įstoti į bylą palaikyti Komisijos reikalavimų. 2005 m. liepos 21 d. Nutartimi antrosios kolegijos pirmininkas šiuos prašymus patenkino.

27 2006 m. kovo 21 d. Nutartimi antrosios kolegijos pirmininkas priėmė sprendimą dėl prašymo į bylą įstojusių šalių atžvilgiu įslaptinti tam tikrus duomenis, esančius bylos šalių raštuose ir prieduose.

28 *Chronopost* ir *La Poste* pateikė įstojimo į bylą paaiškinimus. Per nustatytą terminą ieškovės pateikė pastabas dėl šių paaiškinimų.

29 Išklausęs teisėjo pranešėjo pranešimą, Pirmosios instancijos teismas (antroji kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį ir ėmėsi proceso organizavimo priemonių, numatytų Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 64 straipsnyje, t. y. pasiūlė šalims raštu atsakyti į klausimus. Visos šalys, išskyrus *La Poste*, įvykdė šį prašymą per nustatytą terminą.

30 2007 m. balandžio 26 d. įvykusiame posėdyje buvo išklausytos šalių kalbos ir jų atsakymai į Pirmosios instancijos teismo klausimus. Po posėdžio 2007 m. liepos 19 d.

laišku CRIE, kuri yra likviduojama, atsisakė savo ieškinio. Taigi reikia išbraukti CRIE iš ieškovių sąrašo, todėl toliau šiame sprendime terminu „ieškovės“ bus vadinamos tik UFEX, DHL ir *Federal express international (France) SNC* (toliau – *FedEx*). O žodžiais „skundą pateikę asmenys“ vadinamos UFEX, DHL, *FedEx* ir CRIE.

31 Ieškovės Pirmosios instancijos teismo prašo:

— panaikinti ginčijamą sprendimą,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

32 Komisija Pirmosios instancijos teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš ieškovių bylinėjimosi išlaidas.

33 *Chronopost* Pirmosios instancijos teismo prašo:

— patenkinti Komisijos prašymus, pirmiausia:

— paskelbti ieškinį nepriimtinu tiek, kiek jis yra susijęs su EB 3 straipsnio g punktu ir EB 10, EB 82 bei EB 86 straipsniais bendrai, ir (arba)

— atmesti visą ieškovių ieškinį kaip nepagrįstą,

— priteisti iš ieškovių bylinėjimosi išlaidas.

34 *La Poste* Pirmosios instancijos teismo prašo:

— paskelbti ieškinį nepriimtinu dėl to, kad, pirma, nebuvo pateikta oficialaus skundo Komisijai ir, antra, buvo pažeistos *La Poste* pagrindinės teisės, kurias garantuoja 1950 m. lapkričio 4 d. Romoje pasirašytos Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos (toliau – EŽTK) 6 straipsnis,

— jei ieškinys būtų pripažintas priimtinu, – atmesti ieškinį,

— bet kuriuo atveju priteisti iš ieškovių *La Poste* bylinėjimosi išlaidas.

Dėl priimtinumo

1. *Šalių argumentai*

35 *La Poste* nurodo du nepriimtinumo pagrindus: pirmasis yra susijęs su tuo, kad UFEX nepateikė skundo, ir antrasis – su jos pagrindinių teisių pažeidimu.

36 Kalbėdama apie pirmąjį nepriimtinumo pagrindą *La Poste* pažymi, jog iš 1990 m. gruodžio 21 d. skundo formuluotės aiškiai matyti, kad tai skundas dėl valstybės pagalbos, o ne skundas dėl dominuojančios padėties. Taigi ieškovės negali ginčyti skundo, kuris neegzistuoja, atmetimo. *La Poste* teigimu, negalima pripažinti, kad neoficialus susitikimas, per kurį buvo pasikeista nuomonėmis, gali būti laikomas skundu 1962 m. vasario 6 d. Tarybos reglamento Nr. 17, Pirmojo reglamento, kuriuo įgyvendinami Sutarties (81) ir (82) straipsniai (OL 13, 1962, p. 204), 3 straipsnio prasme.

37 Kalbėdama apie antrąjį nepriimtinumo pagrindą *La Poste* primena, jog pagal EŽTK 6 straipsnį kiekvienas asmuo turi teisę į tai, kad jo byla būtų nagrinėjama per įmanomai trumpiausią laiką, ir kiekvienas kaltinamas asmuo turi teisę būti skubiai informuotas apie pareiškiamo jam kaltinimo pagrindus ir motyvus.

38 *La Poste* iškilo kaltinimo EŽTK 6 straipsnio prasme grėsmė, nes Komisija atliko tyrimą dėl piktnaudžiavimo dominuojančia padėtimi, dėl kurio jai buvo priekaištaujama. Ji mano, kad Komisijos sprendimą panaikinantis teismo sprendimas, dėl kurio būtų atnaujinta procedūra, būtų jos teisės į gynybą pažeidimas. *La Poste* neturėtų galimybės rasti gynybai reikalingų įrodymų, susijusių su devintuoju ir dešimtuoju dešimtmečiais.

39 Komisija neginčija ieškinio priimtinumo, išskyrus jo trečiąjį pagrindą (žr. šio sprendimo 188 ir kt. punktus).

40 Ieškovės apskritai mano, kad *La Poste* nurodyti nepriimtinumo pagrindai yra nepriimtini, nes į bylą įstojusi šalis negali nurodyti ieškinio pagrindų arba pareikšti prieštaravimų, kurių neiškėlė bylos šalis.

41 Dėl pirmojo nepriimtinumo pagrindo ieškovės mano, kad negali būti rimtai ginčijama, jog egzistuoja skundas dėl piktnaudžiavimo dominuojančia padėtimi.

42 Dėl antrojo nepriimtinumo pagrindo ieškovės pažymi, kad iš tikrųjų *La Poste* nurodo ne nepriimtinumo pagrindą, o ieškinio pagrindą, kurio ji neturi teisės nurodyti.

2. *Pirmosios instancijos teismo vertinimas*

Pirminės pastabos

43 Pirmiausia reikia išnagrinėti, ar priimtini *La Poste* nurodyti nepriimtinumo pagrindai.

44 Pagal Teisingumo Teismo statuto 40 straipsnio paskutiniąją pastraipą, kuri taikoma procesui Pirmosios instancijos teisme pagal šio statuto 53 straipsnį, prašyme įstoti į bylą nurodomi paaiškinimai gali būti pateikiami tik vienos iš šalių reikalavimams paremti. Be to, pagal Procedūros reglamento 116 straipsnio 3 dalį įstojusi į bylą šalis turi priimti bylą tokią, kokia ji yra jos įstojimo metu. Pagal nusistovėjusią teismų praktiką į bylą įstojusi šalis negali pareikšti prieštaravimo dėl priimtinumo, kurio nepareiškė šalis, kurios pusėje jai buvo leista įstoti į bylą. Pirmosios instancijos teismas neprivalo nagrinėti šiuo klausimu nurodytų ieškinio pagrindų (šiuo klausimu žr. 1993 m. kovo 24 d. Teisingumo Teismo sprendimo *CIRFS ir kt. prieš Komisiją*, C-313/90, Rink. p. I-1125, 22 punktą ir 2005 m. sausio 26 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Piau prieš Komisiją*, T-193/02, Rink. p. II-209, 36 punktą).

45 Savo reikalavimuose Komisija nenurodė nepriimtinumo pagrindo. Todėl *La Poste* neturi teisės nurodyti tokių nepriimtinumo pagrindų.

46 Tačiau pagal Procedūros reglamento 113 straipsnį Pirmosios instancijos teismas bet kuriuo metu savo iniciatyva gali išnagrinėti su viešąja tvarka susijusius nepriimtinumo pagrindus, įskaitant ir tuos, kuriuos nurodė į bylą įstojusios šalys (1997 m. spalio 24 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimas *EISA prieš Komisiją*, T-239/94, Rink. p. II-1839, 26 punktas ir šio sprendimo 44 punkte minėto sprendimo *Piau prieš Komisiją* 37 punktas).

47 Šiuo atveju *La Poste* nurodytais nepriimtinumo pagrindais viešosios tvarkos klausimai keliami tiek, kiek jie susiję su ieškinio priimtinumu (šiuo klausimu žr. 2004 m. balandžio 29 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Italija prieš Komisiją*, C-298/00 P, Rink. p. I-4087, 35 punktą). Šioje byloje jie turi būti išnagrinėti teismo iniciatyva.

Dėl pirmojo nepriimtinumo pagrindo, susijusio su tuo, kad UFEX nepateikė skundo

48 Dėl pirmojo nepriimtinumo pagrindo pažymėtina, kad iš ginčijamo sprendimo 1 punkto matyti, jog Komisija mano, kad jai buvo pateiktas skundas, susijęs su pažeidimu, konkrečiai EB 82 straipsnio pažeidimu. Tokiomis aplinkybėmis neturi reikšmės klausimas, ar 1990 m. gruodžio 21 d. pateiktas skundas nuo pat pradžių buvo susijęs su tariamu EB 82 straipsnio pažeidimu (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 11 punkte minėto 1994 m. birželio 16 d. Sprendimo *SFEI ir kt. prieš Komisiją* 23 punktą).

49 *La Poste* argumentas, kad SFEI ir UFEX turėjo pateikti oficialų skundą Komisijai, negali būti priimtas. Skundą pateikę asmenys aiškiai išreiškė savo norą, kad skundas būtų vertinamas remiantis EB 82 straipsnio. Pavyzdžiui, po to, kai 1994 m. spalio

28 d. Komisija išsiuntė SFEI laišką, kuriuo pranešė apie savo ketinimą nebenagrinėti skundo dėl su EB 82 straipsniu susijusių aspektų, SFEI Komisijai savo pastabas išsiuntė 1994 m. lapkričio 28 d. laišku, kuriame vis dar laikėsi savo pozicijos dėl piktnaudžiavimo dominuojančia padėtimi (1994 m. gruodžio 30 d. Sprendimo atmesti skundą, cituojamo minėto 2000 m. gegužės 25 d. Sprendimo *UFEX ir kt. prieš Komisiją* 8 punkte, 2 ir 3 punktai). Darytina išvada, kad Komisijai buvo tinkamai pateiktas skundas, pagrįstas EB 82 straipsniu.

Dėl antrojo nepriimtinumo pagrindo, susijusio su La Poste pagrindinių teisių pažeidimu

50 Pirmiausia reikia konstatuoti, kad šis ieškinio pagrindas, kaip ji pateikia *La Poste*, iš tikrųjų nėra prieštaravimas dėl priimtinumo, kaip teisingai pažymi ieškovės. Iš esmės trečiųjų asmenų interesas, kad tam tikras aktas nebūtų panaikintas, nes dėl to jiems atsiras nepatogumų arba jie neteks pranašumų, arba net bus pažeistos jų teisės, nėra viena iš ieškinio dėl panaikinimo priimtinumo sąlygų, išdėstytų EB 230 straipsnyje, taip pat Teisingumo Teismo statute ir išaiškintų teismų praktikoje. Prireikus į tokį interesą gali būti atsižvelgta nagrinėjant bylą iš esmės, pavyzdžiui, teisinio saugumo principo atžvilgiu, tačiau pats savaime jis negali būti nurodytas pagrindžiant ieškinio nepriimtinumo pagrindą.

51 Kad ir kaip būtų, *La Poste* argumentas, kad teismo sprendimas, kuriuo panaikinamas ginčijamas sprendimas, pats savaime pažeidžia pagrindines jos teises, negali būti priimtas. Iš esmės, kaip matyti iš šio sprendimo 57 punkto, nurodytas pažeidimas kyla ne iš paties teismo sprendimo, kuriuo panaikinamas ginčijamas sprendimas, bet iš būsimo ir hipotetinio Komisijos elgesio atnaujinus skundo nagrinėjimo procedūrą. Toks, be kita ko, visiškai spekuliatyvus aiškinimas negali sutrukdyti Pirmosios instancijos teismui vykdyti užduoties, kuri jam yra nustatyta EB 220 straipsniu, t. y užtikrinti teisės laikymąsi, o konkrečiai šioje byloje – tikrinti ginčijamo sprendimo teisėtumą EB 230 straipsnyje numatytomis sąlygomis.

52 Tačiau pažymėtina, kad, atsakydama į Pirmosios instancijos teismo klausimą,per posėdį *La Poste* patikslino, jog šis nepriimtinumo pagrindas yra iš dalies susijęs su tuo, kad ieškovės neturi intereso pareikšti ieškinį. Vertinant šiuo aspektu, procedūros trukmės klausimas iš tikrųjų yra priimtinumo klausimas. Jei ši trukmė gali sutrukdyti Komisijai ateityje priimti sprendimą, kuriuo konstatuojamas pažeidimas, reikia kelti ieškovių suinteresuotumo panaikinti ginčijamą sprendimą klausimą.

53 Pagal nusistovėjusią teismų praktiką ieškinys dėl panaikinimo, pareikštas fizinio ar juridinio asmens, yra priimtinas tik tuo atveju, kai pareiškėjas yra suinteresuotas ginčijamo dokumento panaikinimu. Toks suinteresuotumas reiškia, kad pats dokumento panaikinimas gali turėti teisinių pasekmių (žr. 1986 m. birželio 24 d. Teisingumo Teismo sprendimo *AKZO Chemie prieš Komisiją*, 53/85, Rink. p. 1965, 21 punktą; 1995 m. rugsėjo 14 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Antillean Rice Mills ir kt. prieš Komisiją*, T-480/93 ir T-483/93, Rink. p. II-2305, 59 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką bei 2001 m. birželio 20 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Euroalliages prieš Komisiją*, T-188/99, Rink. p. II-1757, 26 punktą), arba, remiantis kita formuluote, kai dėl ieškinio baigties atsiras nauda jį pareiškusiai šaliai (2000 m. liepos 13 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Parlamentas prieš Richard*, C-174/99 P, Rink. p. I-6189, 33 punktas; 2002 m. liepos 25 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Unión de Pequeños Agricultores prieš Tarybą*, C-50/00 P, Rink. p. I-6677, 21 punktas; 2004 m. rugsėjo 28 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *MCI prieš Komisiją*, T-310/00, Rink. p. II-3253, 44 punktas).

54 Kadangi ieškovių atžvilgiu buvo priimtas sprendimas atmesti skundą, jų interesas pareikšti ieškinį gali būti paneigtas tik susiklosčius ypatingoms sąlygoms. Tik darant prielaidą, kad tikrai gali būti atmesta galimybė Komisijai priimti sprendimą, kuriuo konstatuojamas pažeidimas, dėl kurio kaltinamos į bylą įstojusios šalys, būtų galima neigti ieškovių interesą pareikšti ieškinį.

55 Taigi reikia išnagrinėti, ar šiame etape gali būti atmesta galimybė Komisijai priimti tokį sprendimą. Visų pirma reikia pažymėti, kad protingo termino laikymasis vykdant administracines procedūras konkurencijos politikos srityje yra bendrasis Bendrijos

teisės principas, kurio laikymąsi užtikrina Bendrijos teismai (2006 m. rugsėjo 21 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied prieš Komisiją*, C-105/04 P, Rink. p. I-8725, 35 punktas). Šiuo atžvilgiu reikia išnagrinėti, ar pernelyg ilga visos administracinės procedūros, įskaitant ir etapą iki pranešimo apie kaltinimus, trukmė gali pažeisti įmonių, kurių atžvilgiu vykdomas tyrimas, būsimą teisę į gynybą (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied prieš Komisiją* 51 punktą).

56 Siekdama įrodyti teisės į gynybą pažeidimą, be kita ko, dėl pernelyg ilgos tyrimo trukmės, šalis turi įrodyti, kad jos galimybės paneigti Komisijos kaltinimus iš tikrųjų yra ribojamos dėl priežasčių, susijusių su tuo, kad pirmasis administracinės procedūros etapas tęsėsi nepagrįstai ilgai (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 55 punkte minėto sprendimo *Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied prieš Komisiją* 56 punktą).

57 Šioje byloje *La Poste* neįrodė, kad galimas pažeidimą konstatuojantis sprendimas būtinai pažeistų jos teisę į gynybą. Šiuo atžvilgiu pažymėtina, kad Komisija, norėdama priimti sprendimą, kuriuo konstatuojamas pažeidimas, turi įrodyti pažeidimą apibūdinančias aplinkybes. Dabar neįmanoma tiksliai žinoti, kokie yra kaltinimai, kuriuos gali pareikšti Komisija galimame pranešime apie kaltinimus, ir kokie yra įrodymai, kuriais ji gali remtis. Taigi neįmanoma hipotetiškai įrodyti, kad *La Poste* negalės gintis nuo galimų kaltinimų. Jei procedūra būtų tęsiama, neatmestina galimybė *La Poste* vėliau remtis tuo, kad nuo konkretaus Komisijos jai pareikšto kaltinimo ar konkretaus įrodymo ji negali gintis dėl pernelyg ilgos procedūros trukmės. Šiuo atžvilgiu pažymėtina, kad abstraktūs ir nekonkretūs teiginiai, būtent *La Poste* tvirtinimas, jog ji „akivaizdžiai negalėtų rasti jos gynybai reikalingų įrodymų, susijusių su devintuoju ir dešimtuoju dešimtmečiais“, negali įrodyti, kad iš tikrųjų yra teisės į

gynybą pažeidimas, kuris turi būti nagrinėjamas atsižvelgiant į konkrečias kiekvienos bylos aplinkybes (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 55 punkte minėto sprendimo *Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied prieš Komisiją* 56–59 punktus).

58 Dėl *La Poste* argumento, jog tai, kad nuolatinis tyrimas jos atžvilgiu daro jai daug žalos, – jos tarnybos įtraukiamos į nenašią veiklą, atsiranda nereikalingų išlaidų ir konkurentai sužino daug komercinės informacijos, – pakanka konstatuoti, kad juo neįrodomas jos teisės į gynybą pažeidimas. Taigi šios aplinkybės negali sutrukdyti Komisijai ateityje priimti sprendimą, kuriuo konstatuojamas pažeidimas.

59 Iš to, kas išdėstyta, darytina išvada, kad ieškinys yra priimtinas.

Dėl esmės

1. *Dėl pirmojo ieškinio pagrindo dėl teisės normų, susijusių su vertinimu, ar yra Bendrijos interesas tęsti skundo nagrinėjimą, pažeidimo*

60 Šį ieškinio pagrindą sudaro keturios dalys, susijusios atitinkamai su tuo, kad buvo klaidingai suprastas šio sprendimo 14 punkte minėtas 2000 m. gegužės 25 d. Sprendimas *UFEX ir kt. prieš Komisiją*, klaidingai įvertinti tam tikri veiksniai, neišvengiamai apibūdinantys Bendrijos interesą, klaidingai įvertintas Komisijos vaidmuo nacionalinių teismų atžvilgiu nagrinėjant, ar yra Bendrijos interesas, ir buvo pažeisti sąžiningumo ir lojalaus Bendrijos institucijų bendradarbiavimo principai.

Dėl pirmosios dalies, susijusios su akivaizdžiai klaidingai suprastu 2000 m. gegužės 25 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimu, kuriuo atsižvelgiama į apeliacinėje instancijoje priimtą 1999 m. kovo 4 d. Teisingumo Teismo sprendimą

Šalių argumentai

61 Ieškovės mano, kad šio sprendimo 14 punkte minėtu 2000 m. gegužės 25 d. Sprendimu *UFEX ir kt. prieš Komisiją* Komisija yra įpareigojama išnagrinėti tris kumuliacines sąlygas nurodyta tvarka, t. y.: nurodytų pažeidimų sunkumą, jų trukmę ir jų galimą ilgalaikį poveikį, kad įvertintų, ar yra Bendrijos interesas tęsti procedūrą konkrečioje byloje.

62 Ieškovių teigimu, visas Komisijos aiškinimas yra grindžiamas ginčijamo sprendimo 22 punktu, kuriame Komisija teigia, jog „Teisingumo Teismo sprendimas aiškiai rodo, kad jei antikonkurencinis poveikis tebedaromas, ir tik šiuo atveju (iš čia ir žodžiai „prireikus"), Komisija turi vertinti nurodytų pažeidimų sunkumą". Šitaip Komisija pažeidė savo pareigas dėl skundo nagrinėjimo.

63 Komisija ginčija ieškovių argumentus. Ji pažymi ginčijamame sprendime ketinusi tvirtinti ne tai, kad nėra įpareigota atsižvelgti į pažeidimo sunkumą ir trukmę, kuriuos nurodė skundą pateikę asmenys, bet kad neturi pareigos atlikti viso tyrimo, idant juos nustatytų ir tiksliai apibūdintų. Šioje byloje Komisija tinkamai atsižvelgė į nurodyto pažeidimo sunkumą ir trukmę.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

64 Pirma, apskritai reikia priminti Komisijos pareigas, kai jai yra pateikiamas skundas.

65 Šiuo atžvilgiu iš nusistovėjusios teismų praktikos (žr. 2001 m. vasario 14 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *SEP prieš Komisiją*, T-115/99, Rink. p. II-691, 31–33 punktus ir cituotą teismų praktiką) matyti, kad Komisija, nusprendusi nustatyti kitokį jai pateiktų skundų nagrinėjimo eiliškumą, gali ne tik spręsti, kokia tvarka skundai bus nagrinėjami, bet ir atmesti skundą dėl pakankamo Bendrijos intereso tęsti bylos nagrinėjimą nebuvimo. Tačiau Komisijos diskrecija šiuo atžvilgiu yra ribota. Pirma, jai yra nustatyta pareiga nurodyti motyvus, jei ji atsisako tęsti skundo nagrinėjimą. Antra, ji negali, remdamasi tik tuo, kad Sutarčiai tariamai prieštaraujantys veiksmai buvo nutraukti, nuspręsti dėl Bendrijos intereso nebuvimo nebenagrinėti skundo, kuriame nurodomi šie veiksmai, nepatikrinusi, ar jie nebedaro antikonkurencinio poveikio ir ar šiuo atveju dėl nurodytų konkurencijos pažeidimų sunkumo arba jų ilgalaikio poveikio neatsiranda Bendrijos intereso skundui.

66 Ginčijamame sprendime Komisija teigia, kad jei pažeidimas buvo nutrauktas seniai ir jis jau nebeturi poveikio, ji turi teisę atmesti skundą dėl Bendrijos intereso nebuvimo, neatsižvelgdama į pažeidimo trukmę ir sunkumą. Tai matyti iš ginčijamo sprendimo 22 punkto (šio sprendimo 62 punktas), taip pat iš to paties sprendimo 123 punkto, kuriame Komisija nurodo tai:

„Komisija mano, kad ginčijamas elgesys buvo nutrauktas 1991 m. ir jau nebeturi poveikio rinkai. Esant tokiai situacijai, nagrinėdama, ar yra Bendrijos interesas,

Komisija neprivalo vertinti nei tariamo pažeidimo sunkumo, nei jo trukmės. Tačiau rūpindamasi geru administravimu ji toliau išnagrinėja skundą pateikusių asmenų argumentus šiuo klausimu.“

67 Atsižvelgiant į aiškią šių pareiškimų formuluotę reikia atmesti Komisijos argumentą, jog ji tvirtino ne tai, kad nėra įpareigota atsižvelgti į pažeidimo sunkumą ir trukmę, kuriuos nurodė skundą pateikę asmenys, bet tik tai, kad ji neturi pareigos atlikti viso tyrimo, idant juos nustatytų ir tiksliai apibūdintų. Ginčijamame sprendime Komisija aiškiai nurodė nesanti įpareigota atsižvelgti į pažeidimo sunkumą ir trukmę, jei konstatuoja, kad pažeidimas yra pasibaigęs ir nebeturi jokio poveikio. Tik „rūpindamasi geru administravimu“ ji išnagrinėjo skundą pateikusių asmenų argumentus dėl pažeidimo sunkumo ir trukmės.

68 Taigi reikia išnagrinėti, ar šis aiškinimas atitinka Komisijos pareigas, pirmiausia nustatytas 1999 m. kovo 4 d. Sprendime *UFEX ir kt. prieš Komisiją,* minėtame šio sprendimo 13 punkte.

69 Minėtame sprendime Teisingumo Teismas aiškino taip: kiekvienoje byloje Komisija privalo įvertinti nurodytų konkurencijos pažeidimų sunkumą ir jų ilgalaikį poveikį. Pirmiausia ši pareiga reiškia, kad ji atsižvelgia į nurodytų pažeidimų trukmę ir svarbą, taip pat į jų įtaką konkurencijai Bendrijoje (minėto sprendimo 93 punktas). Komisija negali, remdamasi tik tuo, kad Sutarčiai tariamai prieštaraujantys veiksmai buvo nutraukti, nuspręsti, nesant Bendrijos intereso, nebenagrinėti skundo, kuriame nurodomi šie veiksmai, nepatikrinusi, ar jie nebedaro antikonkurencinio poveikio ir „prireikus“ nepatikrinusi, ar dėl nurodytų konkurencijos pažeidimų sunkumo arba jų vis dar daromo poveikio neatsiranda Bendrijos intereso skundui (to paties sprendimo 95 punktas). Teisingumo Teismas nusprendė, jog Pirmosios instancijos teismas, neįsitikinęs, kad buvo patikrinta, ar nebedaromas antikonkurencinis poveikis ir

ar šiuo atveju dėl jo negali atsirasti Bendrijos interesas skundui, nuspręsdamas, kad skundo dėl pasibaigusių pažeidimų nagrinėjimas neatitinka Komisijos užduoties, kurią jai patiki Sutartis, bet iš esmės skirtas palengvinti skundą pateikusiems asmenims įrodinėti kaltę siekiant nacionaliniuose teismuose prisiteisti nuostolių atlyginimą, laikėsi klaidingo požiūrio į Komisijos užduotį konkurencijos srityje (to paties sprendimo 96 punktas).

70 Ginčijamo sprendimo 22 punkte išdėstyti Komisijos argumentai grindžiami termino „prireikus“ vartojimu Teisingumo Teismo sprendimo 95 punkte. Tačiau šis punktas turi būti suprantamas atsižvelgiant į 93 punktą, kuriame reikalaujama, kad Komisija atsižvelgtų ir į nurodyto pažeidimo trukmę, ir į sunkumą, ir į ilgalaikį poveikį. Šio sprendimo 95 punktas turi būti suprantamas taip: jei antikonkurencinis poveikis tebedaromas, („prireikus“) Komisija privalo patikrinti, ar dėl nurodytų pažeidimų sunkumo ar dėl jų ilgalaikio poveikio atsiranda Bendrijos interesas nagrinėti skundą. Iš sprendimo 96 punkto matyti, jog vien to, kad antikonkurencinis poveikis vis dar yra, gali pakakti, kad atsirastų Bendrijos interesas nagrinėti skundą. Jei, atvirkščiai, antikonkurencinio poveikio nebėra, akivaizdu, kad Komisija neprivalo vertinti, ar dėl šio poveikio atsiranda Bendrijos interesas nagrinėti skundą. Tačiau tai neleidžia daryti *a contrario* išvados, kad Komisija neprivalo vertinti, ar dėl nurodytų pažeidimų sunkumo atsiranda Bendrijos interesas nagrinėti skundą. Tokiu atveju išlieka Komisijos pareiga atsižvelgti į nurodytų pažeidimų trukmę ir sunkumą (šio sprendimo 13 punkte minėto 1999 m. kovo 4 d. sprendimo *UFEX ir kt. prieš Komisiją* 93 punktas).

71 2000 m. gegužės 25 d. Sprendime *UFEX ir kt. prieš Komisiją,* minėtame šio sprendimo 14 punkte, Pirmosios instancijos teismas patvirtino, kad Komisija negali pasitenkinti tik tuo, kad patikrina, ar yra tebedaromas poveikis, – ji taip pat turi atsižvelgti į nurodytų pažeidimų sunkumą ir trukmę. Pagal šio sprendimo 44 punktą Komisija „privalo įvertinti, remdamasi visais surinktais faktiniais ir teisiniais įrodymais, nurodytų pažeidimų sunkumą ir trukmę, taip pat galbūt tebedaromą jų poveikį“.

72 Negalima sutikti su ginčijamo sprendimo 24 ir 25 punktuose nurodytu Komisijos argumentu, kad, aiškinant kitaip, nei buvo aiškinama ginčijamame sprendime, iš Komisijos būtų reikalaujama iš esmės išnagrinėti kiekvieną skundą, nes pažeidimo trukmei ir sunkumui įvertinti *a fortiori* būtina atlikti tyrimą ir nustatyti pažeidimo buvimą arba jo nebuvimą. Iš esmės gali būti, kad Komisija atsižvelgtų į skunde nurodyto pažeidimo sunkumą ir trukmę vertindama, ar yra Bendrijos interesas tęsti skundo nagrinėjimą, nenustačiusi pažeidimo buvimo ir tikslių jo požymių (susijusių su sunkumu ir trukme).

73 Tačiau reikia atmesti ieškovės argumentą, kad Komisija turi tam tikra tvarka vertinti nurodyto pažeidimo sunkumą, trukmę ir tebedaromą jo poveikį.

74 Šiuo atžvilgiu pažymėtina, kad pagal teismų praktiką, kadangi vertinimas, ar yra Bendrijos interesas nagrinėti skundą, kiekvienu konkrečiu atveju priklauso nuo aplinkybių, nereikia nei riboti vertinimo kriterijų, kuriais Komisija gali remtis, skaičiaus, nei ‚atvirkščiai, įpareigoti vien remtis tam tikrais kriterijais (šio sprendimo 13 punkte minėto 1999 m. kovo 4 d. Sprendimo *UFEX ir kt. prieš Komisiją* 79 punktas). Darytina išvada, kad Komisija neprivalo tam tikrų konkrečių kriterijų nagrinėti nustatyta tvarka. Teisingumo Teismo ir Pirmosios instancijos teismo motyvai byloje *UFEX ir kt. prieš Komisiją* yra susiję su situacija, kai Komisija rėmėsi tik tuo, jog nurodyti veiksmai buvo nutraukti, kad nuspręstų dėl Bendrijos intereso nebuvimo nebenagrinėti skundo, kuriame nurodomi šie veiksmai. Pagal šią teismų praktiką, jei Komisija nori pagrįsti savo aiškinimą ta aplinkybe, kad elgesys yra nutrauktas, ji turi patikrinti, ar tebedaromas antikonkurencinis poveikis, ir vertindama, ar yra Bendrijos interesas tęsti skundo nagrinėjimą, atsižvelgti į pažeidimo sunkumą bei trukmę. Tačiau tai nepaneigia teismų praktikos, pagal kurią nuspręsti dėl Bendrijos intereso nebuvimo nebenagrinėti skundo Komisija gali remdamasi kitu pagrindu nei neteisėto elgesio pabaiga. Iš 2000 m. gruodžio 13 d. Teisingumo Teismo nutarties *SGA prieš Komisiją*

(C-39/00 P, Rink. p. I-11201, 64 punktas) matyti, kad 1999 m. kovo 4 d. Sprendime *UFEX ir kt. prieš Komisiją*, minėtame šio sprendimo 13 punkte, įtvirtinta teismų praktika taikoma tik tais atvejais, kai Komisija remiasi tuo, kad Sutarčiai tariamai prieštaraujantys veiksmai buvo nutraukti.

75 Komisija gali teisėtai išnagrinėti, pirma, ar ginčijamas elgesys tęsiasi, antra, ar jis tebedaro antikonkurencinį poveikį ir, trečia, ar yra Bendrijos interesas tęsti skundo nagrinėjimą. Tačiau nagrinėdama, ar yra Bendrijos interesas, Komisija privalo atsižvelgti į nurodyto pažeidimo sunkumą ir trukmę. Priešingai nei teigia ieškovės, šis požiūris negali būti laikomas nelogišku. Niekas netrukdo Komisijai laikytis sprendime nurodytų aiškinimo etapų, jei paskutiniame etape ji atsižvelgia į nurodytų pažeidimų sunkumą ir trukmę.

76 Iš to, kas išdėstyta, darytina išvada, kad Komisija ginčijamame sprendime klaidingai aiškino savo pareigas, teigdama, kad neprivalo vertinti nurodytų pažeidimų sunkumo ir trukmės.

77 Tai nebūtinai reiškia, kad ginčijamas sprendimas turi būti panaikintas. Pagal teismų praktiką Komisijos sprendime padarytos klaidos nepakanka, kad šis sprendimas būtų panaikintas, jei konkrečiomis bylos aplinkybėmis ji negalėjo turėti lemiamos įtakos rezultatui (žr. 2002 m. gegužės 14 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Graphischer Maschinenbau prieš Komisiją*, T-126/99, Rink. p. II-2427, 49 punktą ir cituotą teismų praktiką).

78 Darytina išvada, jog ieškovių argumentas, susijęs su Komisijos klaida, kurią ji padarė nusprendusi, kad neprivalo atsižvelgti į nurodytų pažeidimų sunkumą ir trukmę,

neturi reikšmės, jei ši klaida negalėjo turėti lemiamos įtakos rezultatui. Šioje byloje Komisija, „rūpindamasi geru administravimu“, išnagrinėjo skundą pateikusių asmenų argumentus, susijusius su pažeidimų sunkumu ir trukme. Jei iš šio nagrinėjimo darytina išvada, kad net atsižvelgiant į pažeidimų požymius nebuvo pakankamo Bendrijos intereso tęsti skundo nagrinėjimą, ir jei Komisija nepadarė klaidos pateikdama atitinkamus argumentus, Komisijos klaida negalėjo turėti įtakos sprendimo konstatuojamajai daliai.

79 Taigi nagrinėjant pirmojo ieškinio pagrindo antrąją dalį reikia išnagrinėti, ar Komisija padarė klaidų vertindama nurodytų pažeidimų sunkumą ir trukmę.

Dėl antrosios dalies, susijusios su akivaizdžiai klaidingai įvertintais tam tikrais veiksniais, neišvengiamai turinčiais reikšmės Bendrijos interesui

80 Ieškovės pažymi, kad Komisija netinkamai įvertino nurodytų pažeidimų sunkumą, jų trukmę ir jų tebedaromą antikonkurencinį poveikį.

Ginčijamo sprendimo santrauka

81 Ginčijamame sprendime yra šios ginčo sprendimui svarbios pastabos. Komisija mano, kad nurodyti pažeidimai buvo nutraukti 1991 m., ir šiuo atžvilgiu remiasi sprendimu *GD NET* (minėtas šio sprendimo 5 punkte). Komisija nurodo, kad po

1991 m. nebebuvo paskatos teikti kryžminį subsidijavimą. Šiuo atžvilgiu ji pažymi, kad pagal GDEW sutartis, *SFMI-Chronopost* susijungus su *TNT* greitojo pašto veikla ir su Vokietijos, Nyderlandų, Švedijos bei Kanados pašto operatoriais, *La Poste* turėjo 12,5 % GDEW akcijų, Prancūzijoje jos įnašą sudarė *SFMI-Chronopost*. Komisija mano, jog dėl to, kad GDEW pelnas buvo bendras ir buvo paskirstomas visiems jos akcininkams, joks pašto operatorius nebuvo priverstas vienašališkai teikti GDEW kryžminio subsidijavimo (ginčijamo sprendimo 51 punktas).

82 Taip pat ji pažymi, kad nuo 1995 m. kovo mėn. *La Poste* turėjo laikytis įsipareigojimo, pridėto prie sprendimo *GD NET*, suteikti infrastruktūros paslaugas subrangos pagrindu tretiesiems asmenims tokiomis pat sąlygomis, kokiomis ji teikė tokias pat paslaugas *SFMI-Chronopost* (ginčijamo sprendimo 58 punktas).

83 Komisija pažymėjo, kad 2002 m. skundą pateikusių asmenų ji paklausė, ar jie prašė *La Poste* jiems suteikti tokio pobūdžio subrangos paslaugas, kokio ji teikė *SFMI-Chronopost*, ir kad iš atsakymų buvo matyti, jog joks operatorius nepareiškė noro tai daryti (ginčijamo sprendimo 61 punktas). Ji pažymėjo, kad *FedEx* su *Chronopost* holdingo bendrove sudarė 2002 m. įsigaliojusias sutartis dėl tam tikrų infrastruktūros teikimo paslaugų (ginčijamo sprendimo 63 punktas).

84 Toliau Komisija pažymi, kad tariamai buvęs antikonkurencinis elgesys jau nebedaro jokio poveikio.

85 Šiuo atžvilgiu Komisija pateikė šią lentelę, susijusią su Prancūzijos tarptautinio greitojo pašto rinkos dalių pasikeitimu:

				%
	1986	1990	1996	2001
SFMI/ Chronopost	4	24–32	22	25
DHL	42	22–28	28	35
FedEx	7–16	10–17	11	10
UPS	2	3–6	9	7
TNT/GDEW	4–7	4–13	10	11
Jet Services	6	4–5		11

86 Komisija pažymi, kad 2001 m. *SFMI-Chronopost* rinkos dalis sudarė 25 %, t. y. trimis procentiniais punktais mažiau nei 1990 m., imant 24–32 % vidurkį. Toks nedidelis skirtumas rodo, kad *SFMI-Chronopost* rinkos dalis mažai priklauso nuo tariamo piktnaudžiavimo. Komisijos teigimu, darytina išvada, kad *SFMI-Chronopost* rinkos dalis priklauso nuo kitų lemiamų veiksnių (ginčijamo sprendimo 73 punktas).

87 Komisija priduria, kad nuo 1991 m. buvo nedaug pasitraukimo iš rinkos atvejų ir kad tik du labai nedideli paslaugų teikėjai pasitraukė iš Prancūzijos tarptautinio pašto rinkos: CRIE ir *Extracom* (ginčijamo sprendimo 79 punktas). Dėl bendrovės CRIE Komisija pažymi, kad, atsakant į prašymą pateikti informaciją, CRIE nurodytos jos pasitraukimą paaiškinančios priežastys nebuvo susijusios nei su tuo, kad nebuvo prieigos prie *La Poste* tinklo, nei su šios piktnaudžiavimu dominuojančia padėtimi (ginčijamo sprendimo 80 punktas). Ji pažymi neturinti įrodymų, kad yra priežastinis ryšys tarp ginčijamo elgesio ir kurio nors operatoriaus pasitraukimo iš nagrinėjamos rinkos (ginčijamo sprendimo 85 punktas).

88 Komisija taip pat pažymi, kad Prancūzijos klientai, rinkdamiesi greitojo pašto paslaugų teikėją, yra ypač jautrūs kainai, kad klientai, norintys pakeisti paslaugų teikėją, nesusiduria su kliūtimis ir, be to, jie tai daro dažnai (ginčijamo sprendimo 86–100 punktai).

89 Į ieškovių argumentą, kad nacionalinio tinklo prieinamumas yra esminis dalykas norint veikti *ad hoc* sektoriuje (t. y. atsitiktinių klientų sektoriuje), Komisija atsako, kad jei *La Poste* tinklo prieinamumas turėtų lemiamą reikšmę, konkurencija pagal komercines sutartis neišvengiamai būtų turėjusi plėtotis nuo 1995 m. kovo mėn. (ginčijamo sprendimo 104 punktas). Didelė ir didėjanti DHL rinkos dalis *ad hoc* sektoriuje įrodo, kad išimtinė *SFMI-Chronopost* prieiga prie visa apimančio *La Poste* vietos pašto tinklo iki 1995 m. pastebimai ir ilgai neiškreipė konkurencijos šiame sektoriuje (ginčijamo sprendimo 105 punktas). Be to, Komisija nurodo, kad didėja televizinės prekybos ir pardavimų internetu svarba (ginčijamo sprendimo 113 ir 114 punktai).

90 Toliau Komisija nurodo, kad nėra ilgalaiko poveikio kainų srityje. Ji pažymi, jog skundą pateikę asmenys tvirtino, kad *SFMI-Chronopost* apie 1991 m. sulygino savo kainas su konkurentų kainomis ir vėliau, bet kuriuo atveju apie 2000 m. ir 2002 m., vėl imta piktnaudžiauti kainomis (ginčijamo sprendimo 116 punktas). Dėl skundą pateikusių asmenų argumento, kad šios kainos – tai kryžminių subsidijavimų tebedaromas poveikis, Komisija teigia, jog nebuvo įrodyta, kad *SFMI-Chronopost* nuo 2000 m. taikomos kainos turėjo kokį nors ryšį su kryžminiu subsidijavimu, kuriuo *SFMI-Chronopost* tariamai naudojosi (ginčijamo sprendimo 118 punktas). Kad ir kaip būtų, atrodo neįtikėtina, kad įmonė ilgiau nei dešimtmetį vykdytų pernelyg mažų kainų politiką (ginčijamo sprendimo 119 punktas).

91 Ginčijamo sprendimo dalyje, kurioje aptariamas klausimas, ar Bendrijos interesas yra pakankamas, kad būtų tęsiamas skundo nagrinėjimas, Komisija pažymi, jog dėl to,

kad tariamas piktnaudžiavimas tęsėsi penkerius metus, neatsiranda Bendrijos interesas nagrinėti bylą, jei šis piktnaudžiavimas buvo nutrauktas prieš trylika metų ir šiuo metu nebedaro jokio poveikio (ginčijamo sprendimo 124 punktas).

92 Dėl tariamo piktnaudžiavimo sunkumo, ginčijamo sprendimo 125–126 punktuose, Komisija ginčija skundą pateikusių asmenų argumentus, kad iš baudų, skiriamų pagal Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalį ir EAPB sutarties 65 straipsnio 5 dalį, nustatymo metodo gairių (OL 1998, C 9, p. 3, toliau – gairės) matyti, jog tariamas piktnaudžiavimas yra „labai sunkus“, nes *La Poste* užima monopolinę padėtį. Šiuo atžvilgiu ji teigia, kad gairės buvo parengtos siekiant didesnio Komisijos baudų nustatymo politikos skaidrumo, bet jos nėra susijusios su Komisijos galimybe atmesti skundą dėl Bendrijos intereso nebuvimo.

93 Komisija taip pat pažymi, kad nagrinėjama rinka iš esmės netapo labiau koncentruota, nei buvo 1986 m., koncentracijos laipsnį, apskaičiuotą remiantis Herfindalio-Hirshmano indeksu ir buvusį 1986 m., lyginant su buvusiu 2000 m. ir 2001 m. (ginčijamo sprendimo 131 ir 132 punktai).

Šalių argumentai

— Nurodytų pažeidimų sunkumas

94 Ieškovės mano, kad rinka, susijusi su nurodytais pažeidimais, akivaizdžiai yra Bendrijos lygmens rinka, ir pažymi, kad skundą pateikė beveik visi atitinkami operatoriai. Komisija daug kartų yra pripažinusi, kad nurodytas pažeidimas, t. y. kryžminis

subsidijavimas, finansuojamas iš pašto monopolijos lėšų, yra neabejotinai sunkus. Todėl ginčijamame sprendime Komisija turėjo nuspręsti, kad nurodytas pažeidimas yra ypač sunkus.

95 Komisija nurodo, kad ginčijamame sprendime ji atsakė į šiuos ieškovių argumentus. Ji pažymi, kad net darant prielaidą, jog nurodytas pažeidimas yra ypač sunkus, tai nepakeistų jos vertinimo, kad nėra Bendrijos intereso bausti už nurodytą pažeidimą, atsižvelgiant pirmiausia į tai, kad jis yra nutrauktas ir kad šis pažeidimas šiuo metu nedaro jokio poveikio.

— Nurodytų pažeidimų trukmė

96 Ieškovės teigia, kad, remdamasi byloje esančiais įrodymais, Komisija neabejotinai turėjo nurodytus pažeidimus įvertinti kaip ilgos trukmės pažeidimus.

97 Jos pažymi, kad pažeidimas nebuvo nutrauktas ir kad *La Poste* ir toliau *SFMI-Chronopost* taikė kainas, kurios neparodė visų sąnaudų. Tai jai leido, atsižvelgiant į aplinkybes, rinktis veiksmingiausią ginklą kovai su konkurentais: arba nustatyti grobuoniškas kainas, arba sulyginti savo kainas su ieškovų kainomis ir gauti labai didelį pelną. Vien tai, kad įstatymais nustatytą monopoliją turinti *La Poste* teikė neteisėtas subsidijas konkuruojančiai veiklai, savaime yra piktnaudžiavimas dominuojančia padėtimi. Be to, Komisija niekaip neįvertino tam tikrų labai tikslių įrodymų, kuriuos pateikė ieškovės, pirmiausia grobuoniškų arba nepagrįstai mažų kainų, kurias *SFMI-Chronopost* taikė 1994 m. ir 1999 m., pavyzdžių.

98 Komisija ginčija šiuos argumentus. Ji mano, kad nėra įrodyta, jog tai, kad dominuojančią padėtį užimanti įmonė mažintų paslaugų kainą savo dukterinei bendrovei, veikiančiai kitoje rinkoje, kurioje ji neužima dominuojančios padėties, savaime yra piktnaudžiavimas dominuojančia padėtimi EB 82 straipsnio prasme. Neteisėto elgesio poveikis iš esmės turi būti juntamas rinkoje, o tokiu atveju, kai yra didelė pelno marža ir nuolat išmokami dideli dividendai, taip nėra.

— Nurodytų pažeidimų tebedaromas antikonkurencinis poveikis

99 Ieškovės mano, kad būtent dėl nurodytų pažeidimų *SFMI-Chronopost* galėjo užimti pirmaujančią padėtį nagrinėjamoje rinkoje greičiau nei per ketverius metus. Jos pažymi, kad Komisija suklydo, ginčijamame sprendime pasitenkinusi tuo, kad patikrino nurodytų pažeidimų papildomą tebedaromą poveikį (rinkos dalių pasikeitimas, pasitraukimai iš rinkos, paklausos jautrumas kainoms, kliūčių keičiant paslaugų teikėją nebuvimas, būtinybė turėti tankų vietos tinklą ir ilgalaikio poveikio kainoms nebuvimas) ir nepasidomėjo pagrindiniu struktūrinio pobūdžio šių pažeidimų poveikiu, t. y. tuo, kad *SFMI-Chronopost* užėmė pirmaujančią padėtį rinkoje ir ją išsaugojo.

100 Dublike ieškovės remiasi 2003 m. rugpjūčio mėn. profesoriaus Encaoua parengta ataskaita (toliau – Encaoua ataskaita), kuri pirmiausia parodo, kad rinkos struktūra tapo labiau koncentruota, kad buvo reikšmingų pasitraukimų iš rinkos ir kad keičiant operatorių reikėdavo mokėti.

101 Komisija ginčija ieškovių argumentus.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

102 Pirmiausia reikia išnagrinėti, ar Komisija padarė klaidą vertindama nurodytų pažeidimų trukmę ir darydama išvadą, kad jau nebėra jokio poveikio.

— Nurodytų pažeidimų trukmė

103 Komisijos aiškinimas, kad nurodytas kryžminis subsidijavimas buvo nutrauktas 1991 m., pirmiausia grindžiamas tuo, kad nuo šios datos nebuvo paskatos teikti kryžminį subsidijavimą. Šis nagrinėjimas yra grindžiamos tuo, kad *La Poste* teturėjo 12,5 % GDEW akcijų (Prancūzijoje jos įnašą sudarė *SFMI-Chronopost*) ir kad dėl to, jog GDEW pelnas buvo bendras ir buvo paskirstomas visiems jos akcininkams, joks pašto operatorius nebuvo priverstas vienašališkai teikti GDEW kryžminio subsidijavimo. Konstatuotina, kad ieškovės neginčija nei *La Poste* turimos akcijų dalies, nei to, kad pelnas buvo bendras, taigi jos netvirtina, kad atlikdama šį nagrinėjimą Komisija rėmėsi materialiais netiksliais faktais.

104 Iš tikrųjų nebebuvo ekonominio pagrindo *La Poste* teikti GDEW kryžminį subsidijavimą, nes kiti GDEW akcininkai pasinaudotų 87,5 % iš to gaunamo pelno. Nagrinėdama, ar yra Bendrijos interesas tęsti skundo nagrinėjimą, Komisija galėjo padaryti išvadą, nedarydama akivaizdžios vertinimo klaidos, kad nurodytas kryžminis subsidijavimas buvo nutrauktas 1991 m. (arba, tiksliau, šiek tiek vėliau, kai buvo įvykdyta koncentracija, leista pagal sprendimą *GD NET*). Šiuo atžvilgiu ieškovių argumentas, kad Komisija taip ir nepatikrino, ar buvo laikomasi įsipareigojimų, nustatytų priėmus

sprendimą *GD NET*, turi būti atmestas. Ekonominio pagrindo nebuvimas yra rodiklis, nepriklausantis nuo klausimo, ar *La Poste* laikėsi įsipareigojimų, kuriuos prisiėmė priėmus sprendimą *GD NET*. Šiomis aplinkybėmis taip pat reikia atmesti kaip netinkamą ieškovių argumentą, kad *La Poste* neturėjo analitinės apskaitos mažiausiai iki 2001 m. Iš esmės paskatos teikti kryžminį subsidijavimą nebuvimas nepriklauso nuo analitinės apskaitos buvimo ar nebuvimo.

105 Šiame kontekste ieškovių argumentas, susijęs su tuo, kad Pirmosios instancijos teismas 2006 m. birželio 7 d. Sprendimu *UFEX ir kt. prieš Komisiją,* minėtu šio sprendimo 23 punkte, iš dalies panaikino 1997 m. sprendimą, t. y. jo dalį, susijusią su skundu dėl valstybės pagalbos, negali būti priimtas dėl nepakankamo motyvavimo. Iš esmės šis sprendimas yra grindžiamas kitokiu aiškinimu, pirmiausia logistinės pagalbos sąnaudų skaičiavimu ir palyginimu su atlygiu, kurį 1986–1995 m. mokėjo *SFMI-Chronopost*.Komisija neprivalėjo atlikti tokio skaičiavimo nagrinėdama, ar yra Bendrijos interesas tęsti skundo nagrinėjimą dėl tariamo piktnaudžiavimo dominuojančia padėtimi.

106 Šiomis aplinkybėmis pažymėtina, kad išimtinė Komisijos kompetencija konstatuoti galimą pagalbos nesuderinamumą su Bendrijos rinka. Dėl valstybės pagalbos Komisija, pasibaigus preliminariam tyrimo etapui, privalo arba nuspręsti, kad valstybės priemonė nėra „pagalba“ EB 87 straipsnio 1 dalies prasme, arba nuspręsti, kad priemonė, nors ir yra pagalba, yra suderinama su bendrąja rinka, arba nuspręsti pradėti procedūrą, numatytą EB 88 straipsnio 2 dalyje (1998 m. rugsėjo 15 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimas *Gestevisión Telecinco prieš Komisiją*, T-95/96, Rink. p. II-3407, 54 ir 55 punktai).

107 Tačiau, kalbant apie skundą, kuriame nurodomas piktnaudžiavimas dominuojančia padėtimi, nepriklausantis išimtinei Komisijos kompetencijai, ji turi diskreciją nustatyti prioritetus ir neprivalo priimti sprendimo dėl to, ar buvo įvykdytas pažeidimas. Jei Komisija nustatė, kad nuo tam tikro momento nebebuvo ekonominio pagrindo tęsti

tam tikrą elgesį, ji iš esmės gali nuspręsti, kad nurodytas pažeidimas buvo nutrauktas, jei nėra pakankamai įrodymų, jog buvo priešingai. Nagrinėdama, ar yra Bendrijos interesas, kuris leidžia jai nustatyti prioritetus, ji neprivalo skirti lėšų tokiam skaičiavimui, kokį ji atliko dėl su valstybės pagalba susijusios dalies, atlikti. Tai, kad nagrinėjamas skundas yra susijęs ir su valstybės pagalba, ir su piktnaudžiavimu dominuojančia padėtimi, netrukdo Komisijai atskirai nagrinėti abiejų skundo aspektų. Tai, kad Komisija pradėjo procedūrą dėl valstybės pagalbos ir šiuo atžvilgiu atliko išsamesnį tyrimą, neatima iš jos galimybės atmesti skundo dalį, susijusią su piktnaudžiavimu dominuojančia padėtimi, dėl Bendrijos intereso nebuvimo, remiantis šiai skundo daliai taikytinais kriterijais.

108 Ieškovės pažymi, kad, remdamosi konsultacinės bendrovės 1996 m. gegužės mėn. ataskaita, kurią pridėjo prie bylos, jos atkreipė Komisijos dėmesį į labai didelį *SFMI-Chronopost* vidaus pelną ir nepagrįstai didelių dividendų paskirstymą. Šiuo atžvilgiu pakanka konstatuoti, kad lentelės, rodančios vidaus pelną ir akcininkams išmokėtus dividendus, yra susijusios atitinkamai su laikotarpiais nuo 1986 m. iki 1992 m. ir nuo 1986 m. iki 1991 metų. Skaičiai, susiję su laikotarpiu iki sprendimo *GD NET* priėmimo ar iškart po šio sprendimo priėmimo, negali paneigti konstatavimo, kad *La Poste* nebeturėjo paskatos teikti kryžminio subsidijavimo po to, kai buvo įvykdyta koncentracija, leista pagal šį sprendimą.

109 Bet kuriuo atveju reikia pažymėti, jog Komisija teisingai rėmėsi tuo, kad nuo 1995 m. kovo mėn. *La Poste* turėjo laikytis savo įsipareigojimo suteikti tretiesiems asmenims infrastruktūros paslaugas subrangos pagrindu tokiomis pat sąlygomis, kokiomis ji tas pačias paslaugas teikė *SFMI-Chronopost*. Tuo remdamasi ji galėjo padaryti išvadą, kad kryžminis subsidijavimas buvo nutrauktas vėliausiai šiuo metu. Iš esmės jokia ekonominė priežastis nepagrindžia to, kad dominuojanti įmonė suteiktų savo dukterinei bendrovei, veikiančiai konkurencijai atviroje rinkoje, prieigą prie savo tinklo už mažesnę kainą, jei ji turi suteikti tas pačias prieigos sąlygas konkurentams.

110 Šiuo atžvilgiu ieškovės Komisijai priekaištauja, kad ši nepatikrino, ar *La Poste* laikėsi savo įsipareigojimų. Tačiau iš ginčijamo sprendimo matyti, kad Komisija skundą pateikusių asmenų paklausė, ar jie prašė *La Poste* suteikti jiems tokios rūšies subrangos paslaugas, kokias ji teikė *SFMI-Chronopost*, ir iš gautų atsakymų paaiškėjo, kad joks operatorius nepareiškė noro tai padaryti. Tokiomis aplinkybėmis Komisijos tyrimo priemonės laikytinos pakankamomis. Jei *La Poste* įsipareigojo nediskriminacinėmis sąlygomis suteikti prieigą prie savo tinklo ir jokia įmonė jos to neprašė, nekyla klausimo, ar *La Poste* laikėsi šio įsipareigojimo, nes ji neturėjo galimybės jį pažeisti.

111 Be to, kaip Komisija konstatavo ginčijamame sprendime, *FedEx* sudarė įvairias sutartis, įsigaliojusias 2002 m., su *Chronopost* holdingo bendrove. Ieškovės neteigia, kad *FedEx* sudarytos sąlygos yra diskriminacinės, palyginti su *SFMI-Chronopost* sudarytomis sąlygomis.

112 Dėl *SFMI-Chronopost* kainų politikos ieškovės Komisijai priekaištauja, kad ji niekaip neatsižvelgė į grobuoniškų arba nepagrįstai mažų kainų, kurias *SFMI-Chronopost* taikė 1994 m. ir 1999 m., pavyzdžius. Šiuo atžvilgiu reikia pažymėti, jog ieškovės šioje byloje netvirtino, kad *SFMI-Chronopost* užėmė dominuojančią padėtį Prancūzijos tarptautinio greitojo pašto rinkoje. Taigi kainos, kurias *SFMI-Chronopost* taikė šioje rinkoje, negali būti piktnaudžiavimas dominuojančia padėtimi, jei nėra jokio ryšio su kryžminiu subsidijavimu iš sektoriaus, kuriame *La Poste* turi monopoliją. Be to, ieškovės nenurodo jokio ieškinio pagrindo, susijusio su tuo, kad Komisija ginčijamame sprendime nepatikrino, ar *SFMI-Chronopost* taikomos kainos buvo EB 82 straipsnio pažeidimas, neatsižvelgiant į tai, ar buvo kryžminis subsidijavimas. Be to, pavyzdys, kurį ieškovės nurodo šioje byloje dėl 1994 m., yra susijęs su siuntos iš Belgijos į Daniją, Graikiją, Ispaniją, Airiją, Portugaliją arba Šveicariją kaina ir todėl nėra susijęs su Prancūzijos tarptautinio greitojo pašto rinka.

113 Be to, pažymėtina, kad ginčijamo sprendimo 116 punkte Komisija pažymi, jog, skundą pateikusių asmenų tvirtinimu, *SFMI-Chronopost* savo kainas su konkurentų kainomis sulygino apie 1991 metus. Tokiomis aplinkybėmis reikia atmesti ieškovių argumentą, jog vien tai, kad įstatymų nustatytą monopoliją turinti *La Poste* teikė neteisėtą kryžminį subsidijavimą konkuruojančiai veiklai, savaime yra piktnaudžiavimas dominuojančia padėtimi.

114 Pažymėtina, jog vien tai, kad tam tikrai įmonei yra suteikta išimtinė teisė, siekiant užtikrinti, kad ši teiktų bendros ekonominės svarbos paslaugą, neprieštarauja tam, kad ši įmonė turėtų naudos iš tik jai priskirtos veiklos, ir netrukdo tam, kad ji išplėstų savo veiklą į sritis, kurios nėra tik jai priskirtos (2002 m. kovo 20 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *UPS Europe prieš Komisiją*, T-175/99, Rink. p. II-1915, 51 punktas).

115 Įgijus įmonės akcijų (ir atitinkamai suteikus kryžminį subsidijavimą) sunkumų Bendrijos konkurencijos normų atžvilgiu gali kilti tuo atveju, kai lėšos, kurias naudoja monopoliją turinti įmonė, atsiranda dėl pernelyg didelių ar diskriminacinių kainų arba dėl kitokio piktnaudžiavimo tik jai priskirtoje rinkoje (sprendimo *UPS Europe prieš Komisiją,* minėto šio sprendimo 114 punkte, 55 punktas). Šioje byloje ieškovės netvirtina, kad išimtinai priskirtame sektoriuje tokių veiksmų buvo.

116 Teismų praktika nerodo, kad kryžminis subsidijavimas pats savaime yra piktnaudžiavimas dominuojančia padėtimi, neatsižvelgiant į tai, kokia yra politika tik vienai įmonei priskirtame sektoriuje ir konkurencijai atvirame sektoriuje. Nors *La Poste* teikė paslaugas *SFMI-Chronopost* pernelyg mažomis kainomis, šis elgesys nebūtinai yra kliūtis konkurentams, pirmiausia jei, kaip teigia ieškovės, *SFMI-Chronopost* šias subsidijas naudojo tam, kad gautų labai didelį pelną arba mokėtų didelius dividendus. Priešingai nei teigia ieškovės, tai, kad savos kainos yra sulyginamos su konkurentų kainomis ir gaunamas labai didelis pelnas, nėra prieš konkurentus naudo-

tinas „ginklas“, nes tai, kad įmonė gauna tokį pelną, neturi įtakos klientui renkantis paslaugų teikėją. Taigi Komisija galėjo nuspręsti, kad nurodytas pažeidimas buvo nutrauktas, kai *SFMI-Chronopost* sulygino, remiantis pačių ieškovių žodžiais, savo kainas su savo konkurentų taikomomis kainomis. Ieškovės neteigia, kad konkurentų kainos buvo neįprastai mažos.

117 Dėl nurodyto 1994 m. kainų pavyzdžio primintina, kad jis nėra susijęs su nagrinėjama rinka. Dėl nurodytų 1999 m. kainų pavyzdžių pažymėtina, kad jie priklauso keleriais metais vėlesniam laikotarpiui, nei buvo priimtas sprendimas *GD NET* ir įsigaliojo *La Poste* įsipareigojimas nediskriminacinėmis sąlygomis suteikti prieigą prie savo tinklo. Nėra įrodyta, kad esama ryšio tarp šių kainų pavyzdžių ir kryžminio subsidijavimo, kuris galėjo būti gautas ankstesniais metais. Be to, ginčijamo sprendimo 119 punkte Komisija teisingai pažymėjo, jog atrodo neįtikėtina, kad įmonė ilgiau nei dešimtmetį vykdytų pernelyg mažų kainų politiką. Iš esmės tokios praktikos reikia nuosekliai laikytis, kad būtų pasiektas tikslas išstumti konkurentus. Ieškovės neteigė, kad *SFMI-Chronopost*, sulyginusi savo kainas su konkurentų kainomis, vėl ėmė nuolat siūlyti pernelyg mažas kainas.

118 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, Komisija galėjo teisėtai manyti, kad nurodytas pažeidimas baigėsi apie 1991 metus.

119 Ginčijamame sprendime Komisija nusprendė, jog dėl to, kad tariamas piktnaudžiavimas tęsėsi penkerius metus, neatsiranda jokio Bendrijos intereso jo atžvilgiu, nes jis buvo nutrauktas prieš trylika metų ir jau nebedaro jokio poveikio. Šiame kontekste ieškovės neįrodė nei kad Komisija rėmėsi materialiai netiksliomis faktinėmis aplinkybėmis, nei kad ji padarė akivaizdžią vertinimo klaidą.

120 Net jei pažeidimas, kuris tęsėsi penkerius metus, turi būti laikomas ilgos trukmės pažeidimu, tai nereiškia, kad Komisija negali neigti Bendrijos intereso tęsti skundo nagrinėjimą. Pakanka, kad Komisija į nurodyto pažeidimo trukmę atsižvelgtų vertindama, ar yra Bendrijos interesas. Ieškovių nurodyta aplinkybė, kad Komisija kitoje byloje nagrinėjo bylą, susijusią su pažeidimu, kuris tęsėsi šiek tiek ilgiau nei dvejus metus, nereiškia, kad Komisija visais kitais atvejais turi nagrinėti ilgesnės trukmės pažeidimus, nes kiekviena byla turi būti vertinama atsižvelgiant į konkrečias jos aplinkybes.

121 Taip pat reikia pažymėti, kad net jei Komisija būtų nustačiusi, kad pažeidimas buvo nutrauktas 1995 m. kovo mėn., tai nereiškia, kad vertindama, ar yra Bendrijos interesas, ji padarė klaidą, kuri pateisintų ginčijamo sprendimo panaikinimą. Ginčijamo sprendimo 124 punkte Komisija pažymi, jog dėl to, kad tariamas piktnaudžiavimas tęsėsi penkerius metus, neatsiranda Bendrijos intereso nagrinėti bylą, jei šis piktnaudžiavimas buvo nutrauktas prieš trylika metų ir jei jis šiuo metu nebedaro jokio poveikio. Šis argumentavimas iš esmės grindžiamas tuo, kad nurodytas pažeidimas, net jei buvo ilgos trukmės, baigėsi prieš daugelį metų ir nebedaro jokio poveikio, o tai taip pat galiotų, jei pažeidimas būtų pasibaigęs 1995 m. kovo mėnesį.

122 Vien tai, kad Komisija priėmė ginčijamą sprendimą praėjus daugeliui metų po skundo padavimo, netrukdė jai, atsižvelgiant į sprendimo priėmimo metu buvusią situaciją, vertinti, ar yra Bendrijos interesas. Šiuo atžvilgiu pažymėtina, kad Komisija galėjo Bendrijos teismuose teisėtai ginti savo 1994 m. gruodžio 30 d. Sprendimą atmesti skundą, ir kad šis sprendimas buvo panaikintas tik 2000 m. gegužės 25 d., kai Pirmosios instancijos teismas priėmė sprendimą byloje T-77/95 po to, kai byla buvo jam grąžinta nagrinėti iš naujo. Primintina, jog Komisija turėjo teisę ginčijamame sprendime manyti, kad pažeidimas buvo nutrauktas apie 1991 m., t. y. gerokai anksčiau nei buvo panaikintas jos 1994 m. sprendimas atmesti skundą. Taigi Bendrijos intereso nagrinėjimo parametrai tarp 2000 m. gegužės 25 d. (1994 m. gruodžio 30 d. Sprendimo atmesti skundą panaikinimo data) ir 2004 m. lapkričio 19 d. (ginčijamo sprendimo priėmimo data) nedaug pasikeitė.

— Nurodytų pažeidimų tebedaromas poveikis

123 Pirmiausia reikia pažymėti, kad ieškovės dublike pateikė naujų argumentų, susijusių su tuo, kad Komisija, nagrinėdama nurodytų pažeidimų tebedaromą poveikį, neteisingai įvertino tam tikrus dalykus ir kad tik šiame etape jos pateikė Encaoua ataskaitą. Naujieji argumentai yra susiję su pirmojo ieškinio pagrindo antrąja dalimi, kurioje ieškovės pažymi, kad Komisija suklydo nusprendusi, jog nurodyti pažeidimai jau nebedaro poveikio. Todėl tai yra ne naujas ieškinio pagrindas Procedūros reglamento 48 straipsnio 2 dalies prasme, bet ieškinio pagrindo išplėtimas, kuris laikytinas priimtinu (šiuo klausimu žr. 2007 m. balandžio 26 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Alcon prieš OHMI*, C-412/05 P, Rink. p. I-3569, 40 punktą). Kadangi naujieji argumentai priimtini, į Encaoua ataskaitą turi būti atsižvelgta tiek, kiek ja šie argumentai pagrindžiami, net jei ieškovės aiškiai nenurodė, kaip numatyta Procedūros reglamento 48 straipsnio 1 dalyje, kodėl šis įrodymas buvo pateiktas pavėluotai. Iš esmės, jei naujasis argumentas yra priimtinas, šaliai negalima sutrukdyti pateikti įrodymų šiam argumentui pagrįsti.

124 Nagrinėdama , ar dar yra daromas poveikis, Komisija nustatė, kad tik du labai nedideli operatoriai pasitraukė iš rinkos. Šiuo atžvilgiu ieškovės, darydamos nuorodą į Encaoua ataskaitą, pažymi, kad buvo reikšmingų pasitraukimų iš rinkos. Pažymėtina, kad šioje ataskaitoje išsamiai kalbama tik apie *FedEx* ir CRIE atvejį. Konstatuotina, kad ginčijamame sprendime Komisija nagrinėjo šių dviejų bendrovių pasitraukimą. *FedEx* atveju ji pažymėjo, kad ši bendrovė, nors ir pasitraukė iš Europos greitojo pašto rinkos, galėjo greitai į ją vėl patekti 1996 m. Šiomis aplinkybėmis Komisija galėjo nuspręsti, kad dalinis ir laikinas *FedEx* pasitraukimas negalėjo būti vertinamas kaip įvykęs dėl nurodyto pažeidimo tebedaromo poveikio.

125 Dėl CRIE Encaoua ataskaitoje teigiama, kad šios įmonės pasitraukimas yra susijęs su grobuoniškomis kainomis, kurias taikė *SFMI-Chronopost*. Tačiau reikia konstatuoti,

kad ginčijamo sprendimo 81 punkte Komisija atsakė į šį argumentą, aiškiai nurodydama Encaoua ataskaitą ir pažymėdama, kad CRIE, atsakydama į Komisijos prašymą pateikti informaciją, nurodė kitas priežastis, kad paaiškintų savo išėjimą iš rinkos. Komisija galėjo teisėtai remtis informacija, kurią ji gavo atsakant į jos prašymą pateikti informacija, atsižvelgiant į tai, kad už netikslią informaciją gali būti skirta bauda, be to, neatrodė, kad CRIE buvo kaip nors suinteresuota šiuo atžvilgiu pateikti Komisijai netikslią informaciją. Taip pat pažymėtina, kad nagrinėdamas ieškinį dėl panaikinimo Teisingumo Teismas tikrina sprendimo teisėtumą ir nėra kompetentingas iš naujo nagrinėti skundą. Jei ieškovės mano, kad Komisijos aiškinimai nagrinėjant pasitraukimus iš rinkos yra klaidingi, jos turi nurodyti teisinę arba faktinę klaidą, kurią padarė Komisija. Šiomis aplinkybėmis nepakanka nurodyti Encaoua ataskaitoje esančių aiškinimų, kuriuos Komisija išnagrinėjo ginčijamame sprendime, ir nepaaiškinti, kodėl jos argumentavimas yra klaidingas.

126 Dėl ieškovių argumento, kad Komisija nepakankamai atsižvelgė į ypač didelius sunkumus, kuriuos tokios galingos įmonės kaip UPS patyrė, norėdamos patekti į Prancūzijos tarptautinio greitojo pašto rinką ir joje išsilaikyti, reikia konstatuoti, kad ginčijamo sprendimo 84 punkte Komisija pažymėjo, jog 1996 m. UPS pertvarkė savo veiklą Prancūzijoje, kad daugiau dėmesio skirtų tarptautinei rinkai, bet nepasitraukė iš Prancūzijos tarptautinio greitojo pašto rinkos. Iš esmės rinkos dalių lentelė (žr. šio sprendimo 85 punktą), sudaryta pagal skundą pateikusių asmenų skaičiavimus, rodo, kad UPS rinkos dalis šioje rinkoje nuo 1986 m. iki 1996 m. net padidėjo. Šiomis aplinkybėmis nepagrįstas ieškovių tvirtinimas, susijęs su tariamais UPS sunkumais išsilaikyti rinkoje, turi būti atmestas.

127 Dėl paklausos jautrumo kainoms ginčijamo sprendimo 87 ir 88 punktuose Komisija pacitavo *FedEx* ir DHL pateiktus tyrimus, pagal kuriuos kaina buvo svarbiausias veiksnys renkantis paslaugų teikėją. Iš to ji galėjo padaryti išvadą, kad Prancūzijos klientai rinkdamiesi savo greitojo pašto paslaugų teikėją yra ypač jautrūs kainai. Dėl Encaoua ataskaitoje daromo skirtumo tarp paklausos kainų lankstumo

ir kainų konkurencijos intensyvumo pakanka konstatuoti, kad ginčijamo sprendimo 90 punkte Komisija atsakė į šį argumentą ir kad ieškovės nepateikė argumento, kuriuo įrodoma, jog taip samprotaujant buvo padaryta teisinė ar faktinė klaida. Dėl neskaidrios nuolaidų sistemos, minimos Encaoua ataskaitoje, pažymėtina, jog nėra aišku, kokį poveikį šis nepakankamas skaidrumas galėjo turėti paklausos jautrumui kainai. Bet kuriuo atveju ginčijamo sprendimo 91 punkte Komisija teisingai pažymi, jog palyginti koncentruotoje rinkoje tai, kad paslaugų teikėjams nežinomi jų konkurentų tarifai, lemia tai, kad tarifai yra didesni nei nusistovėtų įprastos konkurencijos atveju.

128 Ieškovės taip pat pažymi, kad reikėdavo mokėti, keičiant operatorių, ir kad Komisija neatsižvelgė į *SFMI-Chronopost* nuolaidų sistemos poveikį, į su nuolatiniais klientais sudarytas komercines sutartis ir, kaip nurodyta Encaoua ataskaitoje, į nedidelę klientų kaitą. Dėl nedidelės klientų kaitos pažymėtina, jog ginčijamo sprendimo 96 punkte Komisija nustatė, kad per trejus metus, nuo 1999 iki 2001 m., *FedEx* pritraukti ir prarasti klientai sudarė vidutiniškai 22 % jos metinės apyvartos. Iš to Komisija galėjo padaryti išvadą, kad buvo didelė klientų kaita ir ieškovės nepateikė pavyzdžių, galinčių įrodyti, kad buvo atvirkščiai.

129 Dėl pastangų pritraukti nuolatinius klientus pažymėtina, kad ginčijamo sprendimo 99 ir 100 punktuose Komisija atsakė į skundą pateikusių asmenų argumentus ir kad, be kita ko, ji konstatavo, jog skundą pateikę asmenys nepateikė tariamo mokėjimo, susijusio su operatoriaus keitimu, įrodymų ir net nepateikė išsamios informacijos apie savo pačių pastangas pritraukti nuolatinių klientų. Iš esmės, net jei Encaoua ataskaitoje pažymima, kad, išskyrus *ad hoc* sektorių, yra sudarytos „daugiau ar mažiau ilgalaikės“ sutartys, kuriose gali būti sąlygų, numatančių, jog klientas moka baudą, jei keičia operatorių, šis tvirtinimas išlieka teorinis, kadangi ataskaitoje minima tik galimybė ir netvirtinama, jog *SFMI-Chronopost* iš tikrųjų sudarė ilgalaikes sutartis arba numatė baudą, atgrasančią klientus nuo paslaugų teikėjo keitimo. Tai, kad paslaugų teikėjas suteikia svarbiems klientams nuolaidų, nereiškia, jog yra kliūtis pakeisti

paslaugų teikėją, jei kitas paslaugų teikėjas pasiūlytų geresnę kainą galbūt taip pat suteikdamas nuolaidų. Ieškovės nenurodė, kad nuolaidų suteikimas buvo susijęs su ilgalaikės sutarties sudarymu.

130 Dėl ieškovių argumento, susijusio su nauda, kurią *SFMI-Chronopost* gavo dėl to, kad mažiausiai iki 1995 m. kovo mėn. turėjo išimtinę prieigą prie *La Poste* tinklo, pažymėtina, jog Komisija ginčijamo sprendimo 101–114 punktuose nagrinėjo, ar buvo privaloma turėti tankų vietos tinklą, ir atitinkamai atsakė į skundą pateikusių asmenų argumentą, kad ši išimtinė prieiga sudarė kliūčių patekti į *ad hoc* sektorių. Ieškovės nenurodo klaidos, kurią Komisija padarė šioje ginčijamo sprendimo dalyje. Be to, ginčijamo sprendimo 102 punkte Komisija teisingai pažymėjo, kad skundą pateikę asmenys ginčijo ne *SFMI-Chronopost* prieigą prie *La Poste* tinklo, bet tai, kad ši prieiga buvo tariamai suteikta už pernelyg mažą kainą. Kadangi išimtinė prieiga iki mažiausiai 1995 m. kovo mėn. pati savaime nėra ginčijama, pasekmės, kurios galėjo atsirasti dėl šios prieigos, negali būti vertinamos kaip tebedaromas nurodyto pažeidimo poveikis. Dėl to, kad ši prieiga buvo tariamai suteikta už pernelyg mažą kainą, primintina, jog šiuo atveju Komisija galėjo teisėtai nuspręsti, jog nurodytas kryžminis subsidijavimas buvo nutrauktas apie 1991 metus.

131 Šiuo atveju taip pat reikia atmesti bendrą ieškovių tvirtinimą, kad Komisija neišnagrinėjo visų faktinių arba teisinių aplinkybių, apie kurias jai buvo pranešta. Iš to, kas išdėstyta, reikia daryti išvadą, kad ginčijamame sprendime Komisija nagrinėjo skundą pateikusių asmenų argumentus ir jų pateiktus dokumentus. Šiomis aplinkybėmis ieškovės turi tiksliai nurodyti teisines ir faktines aplinkybes, į kurias, pažeisdama savo pareigą, Komisija neatsižvelgė.

132 Kadangi ieškovės Komisijai priekaištauja, kad ši neatsižvelgė į piktnaudžiavimo dominuojančia padėtimi pagrindinį poveikį, būtent į tai, kad *SFMI-Chronopost* užėmė pirmaujančią padėtį rinkoje ir ją išsaugojo, ginčijamame sprendime Komisija pažymėjo, kad skirtumas tarp *SFMI-Chronopost* rinkos dalių 1990 m. ir 2001 m. sudarė tik apie tris procentinius punktus ir kad tai rodo, jog ši rinkos dalis galėjo tik labai mažai priklausyti nuo tariamo piktnaudžiavimo. Be to, ginčijamo sprendimo 66 punkte ji pažymėjo, kad jei individualių bendrovių paslaugų paklausa buvo labai jautri kainoms ir klientai galėjo lengvai pakeisti paslaugų teikėją, o tai jie nuolat darė, negali būti daroma išvada, jog tariamas antikonkurencinis elgesys, nutrauktas jau labai seniai, galėjo ir toliau daryti poveikį rinkai. Šiuo atžvilgiu reikia pažymėti, jog, darant prielaidą, kad greitas *SFMI-Chronopost* augimas 1986–1990 m. buvo susijęs su nurodytu pažeidimu, tai nebūtinai reiškia, kad rinkos dalis, priklausiusi *SFMI-Chronopost* tuo metu, kai buvo priimtas ginčijamas sprendimas, yra susijusi su šia plėtra, įvykusia pradiniu laikotarpiu.

133 Esant tokioms bylos aplinkybėms, Komisijai nustačius, kad klientai buvo labai jautrūs kainoms, kad nebuvo kliūčių pakeisti paslaugų teikėją, kad tik du labai nedideli operatoriai pasitraukė iš rinkos ir kad nebuvo įrodytas joks priežastinis šių pasitraukimų ir tariamo piktnaudžiavimo ryšys, ji, nepadarydama akivaizdžios vertinimo klaidos, galėjo nuspręsti, kad rinkos dalis, kuri ginčijamo sprendimo priėmimo metu priklausė *SFMI-Chronopost*, nėra nurodyto pažeidimo tebedaromas poveikis. Nustačiusi šiuos rinkos požymius, Komisija galėjo nuspręsti, kad rinkos struktūra, buvusi ginčijamo sprendimo priėmimo metu, atsirado dėl tuo metu buvusių konkurencinių sąlygų, o ne dėl galimo kryžminio subsidijavimo, kuris buvo suteiktas prieš daugelį metų. Ieškovės nenurodė, kad po 1991 m. *SFMI-Chronopost* panaikino kainų konkurenciją, savo kainas nuolat sulygindama su mažiausiomis kainomis, kurias taikė jos konkurentai.

134 Komisija taip pat galėjo remtis tuo, kad skirtumas tarp *SFMI-Chronopost* rinkos dalių 1990 m. ir 2001 m. buvo nedidelis, kad pagrįstų, jog tai, kokia rinkos dalis sprendimo

priėmimo metu priklausė *SFMI-Chronopost*, nulėmė kitokie veiksniai nei kryžminis subsidijavimas, kuris buvo tariamai suteiktas prieš tai. Dėl ieškovių argumento, jog Komisija neatsižvelgė į tai, kad greitojo pašto rinka dešimtajame dešimtmetyje buvo besiplečianti rinka, pažymėtina, kad jos aiškiai nenurodė, kokią išvadą Komisija turėjo iš to padaryti. Jei rinka buvo besiplečianti ir todėl pasikeitė, atrodo net mažiau tikėtina, kad rinkos struktūra ginčijamo sprendimo priėmimo metu buvo susijusi su anksčiau padarytu nurodytu pažeidimu.

135 Pažymėtina, kad net jei būtų laikoma, jog Komisija nustatė, kad kryžminis subsidijavimas buvo nutrauktas nuo 1995 m., tai neleidžia ginčyti jos argumentavimo šiuo klausimu. Lentelė, kurioje nurodytos rinkos dalys, įrodo, kad *SFMI-Chronopost* rinkos dalis nuo 1990 m. iki 1996 m. sumažėjo, o nuo 1996 m. iki 2001 m. ji padidėjo trimis procentiniais punktais. Darant prielaidą, kad pažeidimas buvo nutrauktas 1995 m., *SFMI-Chronopost* prarado rinkos dalį per laikotarpį, sutampantį su tariamu piktnaudžiavimu (1990–1996 m.), ir atgavo rinkos dalį po šio laikotarpio (1996–2001 m.). Tokiomis aplinkybėmis ir atsižvelgdama į rinkos požymius Komisija galėjo nuspręsti, kad tai, kokia rinkos dalis priklausė *SFMI-Chronopost* ginčijamo sprendimo priėmimo metu, negalėjo būti paaiškinama praeityje padarytu nurodytu pažeidimu, ir todėl šis pažeidimas nebedarė jokio poveikio.

136 Be to, reikia pažymėti, jog dėl to, kad nurodytas pažeidimas tebedaro poveikį, nebūtinai atsiranda Bendrijos interesas nagrinėti skundą. Iš esmės šio sprendimo 13 punkte minėto 1999 m. kovo 4 d. Sprendimo *UFEX ir kt. prieš Komisiją* 96 punkte Teisingumo Teismas Pirmosios instancijos teismui priekaištavo, kad šis neįsitikino, jog buvo patikrinta, ar nebedaroma antikonkurencinio poveikio ir ar tam tikrais atvejais dėl jo neatsiranda Bendrijos intereso nagrinėti skundą. Ginčijamo sprendimo 131 ir 132 punktuose, dalyje, kurioje buvo nagrinėjama, ar yra Bendrijos interesas tęsti skundo nagrinėjimą, Komisija pažymėjo, kad 2001 m. rinka netapo iš esmės labiau koncentruota, palyginti su 1986 m., ir kad Herfindalio-Hirshmano indeksas beveik nepasikeitė.

137 Šio konstatavimo negali paneigti ieškovių argumentas, kad Komisija turėjo tikėtis, jog koncentracija iš esmės sumažės rinkoje pasirodžius *SFMI-Chronopost*, turinčiai didelę rinkos dalį. Ieškovės teigia, kad jei rinkos koncentracija pasirodžius *SFMI-Chronopost* nesumažėjo, tai įvyko todėl, kad jos pasirodymą daugiau nei kompensavo daugelio operatorių pasitraukimas. Šiuo atžvilgiu reikia pažymėti, jog tai, kad Herfindalio-Hirshmano indeksas nepasikeitė, rodo, kad bendra situacija rinkoje netapo mažiau konkurencinga, nors iš rinkos ir pasitraukė du nedideli operatoriai. Tai leidžia daryti išvadą, kad *SFMI-Chronopost* atsiradimas rinkoje neturėjo neigiamo poveikio bendrai situacijai šioje rinkoje, juo labiau kad nenustatyta jokio priežastinio ryšio tarp šių operatorių pasitraukimo ir *SFMI-Chronopost* elgesio. Be to, kaip ginčijamo sprendimo 133 punkte teisingai pažymi Komisija, skundą pateikę asmenys neįrodė, kodėl rinka, kurioje veikia du dideli operatoriai, yra mažiau konkurencinga nei rinka, kurioje yra vienas dominuojantis operatorius, kaip buvo Prancūzijoje iki *SFMI-Chronopost* pasirodymo.

138 Taigi net darant prielaidą, kad yra nustatytas ryšys tarp rinkos dalies, priklausiusios *SFMI-Chronopost* ginčijamo sprendimo priėmimo metu, ir nurodyto pažeidimo, Komisija galėjo nuspręsti, jog šis tebedaromos poveikis nėra tokio pobūdžio, kad dėl jo atsirastų Bendrijos interesas nagrinėti skundą, atsižvelgiant į tai, kad bendra situacija rinkoje netapo mažiau konkurencinga.

— Nurodyto pažeidimo sunkumas

139 Ieškovės Komisijai priekaištauja, kad ginčijamame sprendime ji neįvertino nurodyto pažeidimo sunkumo pagal gairėse nurodytus kriterijus.

140 Šiuo atžvilgiu reikia pažymėti, kad Komisija turi diskreciją nustatyti jai pateiktų skundų prioritetus. Jei sprendime, kuriuo skundas yra atmetamas dėl Bendrijos intereso nebuvimo, Komisija nustato, kad pažeidimas buvo nutrauktas, kad jis jau nebedaro jokio poveikio, ir parodo, kad atsižvelgė į skunde nurodytų pažeidimų trukmę ir sunkumą, ji gali atmesti šį skundą, net jei pažeidimai yra ilgos trukmės ir labai sunkūs, tik jei ji nesiremia materialiai netiksliomis faktinėmis aplinkybėmis ir nepadaro akivaizdžios vertinimo klaidos.

141 Pareiga atsižvelgti į pažeidimo sunkumą tam, kad būtų įvertinta, ar yra Bendrijos interesas, neverčia Komisijos vertinti sunkumo pagal gairėse įtvirtintus „abstrakčius“ kriterijus.

142 Šioje byloje Komisija pakankamai atsižvelgė į nurodyto pažeidimo sunkumą. Iš esmės ji ginčijamo sprendimo 137 punkte nusprendė, jog, „kadangi nėra įrodymų, kad dėl pažeidimo iš tikrųjų buvo išstumti esantys ar potencialūs konkurentai, sunku teigti, kad jis yra ypatingo sunkumo, kuris pateisintų galimo pažeidimo, nutraukto prieš daugelį metų ir jau nebedarančio jokio poveikio rinkai, nagrinėjimą“. Darytina išvada, kad Komisija atsižvelgė į „konkretų“ nurodyto piktnaudžiavimo sunkumą pagal jo poveikį rinkai. Konstatavimas, kad nėra įrodymo, jog dėl pažeidimo buvo išstumti konkurentai, yra susijęs ne tik su ilgalaikiu poveikiu, bet ir su poveikiu tuo metu, kai vyko tariamas piktnaudžiavimas. Net jei ginčijamo sprendimo 79 punkte Komisija tik nurodė, kad „nuo 1991 m.“ buvo mažai pasitraukimo iš rinkos atvejų, konstatuotina, jog ieškovės netvirtino, kad Komisija neatsižvelgė į nuo 1986 m. iki 1991 m. įvykusius pasitraukimo iš rinkos atvejus. Be to, atsakydamos į per posėdį pateiktą Pirmosios instancijos teismo klausimą, susijusį su galimais pasitraukimais 1986–1991 m., šalys nenurodė kitų iš rinkos pasitraukiusių bendrovių nei tų, kurias Komisija aptarė ginčijamo sprendimo dalyje, skirtoje pasitraukimų iš rinkos nagrinėjimui.

143 Komisija, pateikdama savo argumentus, kuriais remdamasi padarė išvadą, kad jau nebėra poveikio ir Bendrijos intereso tęsti skundo nagrinėjimą, atsižvelgė į nurodyto pažeidimo požymius. Ieškovės neįrodė nei kad Komisija rėmėsi materialiai netiksliomis faktinėmis aplinkybėmis, nei kad ji neatsižvelgė į nurodyto piktnaudžiavimo sunkumą.

144 Dėl ieškovių argumento, kad Komisija visiškai neatsižvelgė į tai, kad skundą pateikė beveik visi atitinkami operatoriai, pažymėtina, kad ginčijamo sprendimo 128 punkte Komisija pažymėjo, jog skundą pateikusių asmenų skaičius niekada nebuvo Bendrijos intereso vertinimo kriterijus ir kad jau buvo užtikrinta neiškreipta konkurencija. Ieškovių nuoroda į šio sprendimo 14 punkte minėtą 2000 m. gegužės 25 d. Sprendimą *UFEX ir kt. prieš Komisiją* neturi reikšmės. Iš esmės nurodyto sprendimo 52 punkte Pirmosios instancijos teismas pažymėjo, kad po to, kai skundą pateikė organizacija, atstovaujanti beveik visiems privatiems Prancūzijos operatoriams, veikiantiems nagrinėjamojoje rinkoje, Komisijos užduotis buvo užtikrinti neiškreiptą konkurenciją. Tai neleidžia daryti išvados, kad skundą pateikusių asmenų skaičius yra veiksnys, dėl kurio gali atsirasti Bendrijos interesas tęsti skundo nagrinėjimą. Reikia konstatuoti, kad Komisija nepadarė akivaizdžios vertinimo klaidos, ginčijamame sprendime ginčydama šį argumentą.

145 Ieškovių argumentas dėl to, kad susijusi rinka yra Bendrijos lygmens rinka (žr. šio sprendimo 94 punktą), bus išnagrinėtas ir atmestas nagrinėjant antrojo ieškinio pagrindo trečiąją dalį (žr. šios sprendimo 158 punktą).

146 Darytina išvada, kad pirmojo ieškinio pagrindo antroji dalis turi būti atmesta.

147 Atsižvelgiant į tai, kad Komisija nepadarė klaidos vertindama nurodytų pažeidimų trukmę ir sunkumą, reikia taip pat atmesti ir pirmojo ieškinio pagrindo pirmąją dalį.

Komisijos klaida, kurią ji padarė nusprendusi, kad neprivalo atsižvelgti į nurodytų pažeidimų sunkumą ir trukmę, negalėjo turėti įtakos sprendimo rezoliucinei daliai, ir todėl Pirmosios instancijos teismas neturi panaikinti sprendimo.

Dėl trečiosios dalies, susijusios su akivaizdžiai ir tyčia klaidingai įvertintu Komisijos vaidmeniu nacionalinių teismų vaidmens atžvilgiu nagrinėjant, ar yra Bendrijos interesas

Ginčijamo sprendimo santrauka

148 Ginčijamo sprendimo 153 punkte Komisija primena, jog pagal Pirmosios instancijos teismo praktiką, vertindama, ar yra Bendrijos interesas bylai, Komisija gali atsižvelgti į tai, kad į nacionalinį teismą arba nacionalinę konkurencijos tarnybą jau buvo kreiptasi klausiant dėl kartelio arba suderintų veiksmų atitikties EB 81 ir EB 82 straipsniams (1995 m. sausio 24 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Tremblay ir kt. prieš Komisiją*, T-5/93, Rink. p. II-185, 62 punktas).

149 Komisija mano, kad nurodytų pažeidimų svorio centras yra Prancūzijoje, nes jų poveikis iš esmės apsiribojo šia teritorija (ginčijamo sprendimo 156 punktas). Toliau ji pažymi, kad skundą pateikę asmenys turi galimybę ginti savo teises teismuose ir Prancūzijos konkurencijos tarnyboje. Ji mano, kad bylą labiau derėtų nagrinėti nacionaliniu lygmeniu (ginčijamo sprendimo 159 punktas).

Šalių argumentai

150 Ieškovės teigia, kad Komisija klaidingai nusprendė, jog nurodytų pažeidimų svorio centras yra Prancūzijoje ir kad jų poveikis apsiribojo šia teritorija. Jos pažymi, kad Komisija negalėjo nežinoti labai aiškios Prancūzijos konkurencijos tarybos, nusprendusios, jog ne ji turėtų nagrinėti šį atvejį, ir todėl maniusios, kad Komisija, į kurią buvo kreiptasi dėl šios bylos, turėjo tęsti nagrinėjimą, pozicijos. Konkurencijos taryba, nuo 1990 m. vis stabdydama bylos nagrinėjimą, visuomet reiškė savo poziciją, kad ši byla iš esmės patenka į Bendrijos intereso sritį. Be to, *Tribunal de commerce de Paris*, stabdydamas bylos nagrinėjimą dėl skundo dalies, susijusios su piktnaudžiavimu dominuojančia padėtimi, nurodė, kad jis taip pat mano, jog šį klausimą nagrinėti turėtų Komisija.

151 Komisija pažymi, kad skundas yra susijęs su Prancūzijos tarptautinio greitojo pašto rinka ir kad tokio produkto geografinė rinka turi būti laikoma nacionaline rinka.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

152 Pirmiausia reikia pažymėti, kad šalys sutinka, jog skundas nepriklauso išimtinei Komisijos kompetencijai. Tuo atveju, kai Komisija ir nacionalinės institucijos dalijasi kompetencija, ji neprivalo vykdyti tyrimo arba priimti galutinio sprendimo dėl to, ar esama nurodyto pažeidimo (žr. šio sprendimo 14 punkte minėto 2000 m. gegužės 25 d. Sprendimo *UFEX ir kt. prieš Komisiją* 38 punktą ir cituotą teismų praktiką).

153 Šiomis aplinkybėmis klausimas, ar Prancūzijos konkurencijos taryba manė, jog nėra tinkama nagrinėti skundą, neturi reikšmės. Ji, kaip ir Komisija, yra kompetentinga nagrinėti skundą, susijusį su nurodytais pažeidimais, ir Prancūzijos teismai yra kompetentingi EB 82 straipsnio pažeidimo atveju priteisti nuostolių atlyginimą. Reikia atmesti ieškovių argumentą, kad jų situacija prilygintina situacijai, kurioje Komisija turėtų išimtinę kompetenciją. Ieškovės, jei jų netenkina tai, kaip į jų teises atsižvelgė nacionaliniai teismai arba konkurencijos institucijos, turi imtis reikalingų veiksmų šiuose teismuose ar institucijose arba išnagrinėti nacionalinių teisės aktų joms suteiktas galimybes pareikšti ieškinį. Nacionalinių institucijų arba teismų subjektyvi nuomonė, kad Komisijai yra kompetentingesnė nagrinėti klausimą, net jei ji būtų įrodyta, negali įpareigoti Komisijos tęsti skundo nagrinėjimą, tarsi šis skundas priklausytų jos išimtinei kompetencijai.

154 Dėl nuorodos, kurią ieškovės daro į Komisijos komunikato dėl Komisijos ir nacionalinių teismų bendradarbiavimo taikant EB 81 ir 82 straipsnius (OL 2004, C 101, p. 54) 12 ir 13 punktus, pažymėtina, jog šie punktai yra skirti tam, kad nacionalinis teismas nepriimtų Komisijos sprendimui prieštaraujančio sprendimo. Jei nacionalinis teismas sustabdo bylos nagrinėjimą, kad išvengtų galimo savo sprendimo ir sprendimo, kurį priims Komisija, prieštaravimo ir jei vėliau ji nusprendžia atmesti skundą dėl Bendrijos intereso nebuvimo, nacionalinė procedūra yra atnaujinama, kaip teisingai ginčijamo sprendimo 160 punkte pažymi Komisija, vėliausiai tą dieną, kai skundas galutinai atmetamas.

155 Šiomis aplinkybėmis reikia atmesti ieškovių pateiktą šio komunikato aiškinimą, kad Komisija privalo suteikti bylai pirmenybę, jei nacionalinis teismas sustabdė šios bylos nagrinėjimą. Atitinkamas sakinys komunikato 12 punkte suformuluotas taip: „Komisija savo ruožtu stengsis suteikti pirmenybę byloms, kuriose ji nusprendė pradėti procedūrą pagal 2004 m. balandžio 7 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 773/2004 2 straipsnio 1 dalį ir kurių atžvilgiu dėl šios priežasties yra sustabdyta nacionalinė procedūra, ypač jei nuo to priklauso civilinės bylos baigtis“. Pakanka konstatuoti, kad ieškovės neteigė, jog Komisija nusprendė pradėti procedūrą 2004 m. balandžio

7 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 773/2004 dėl bylų nagrinėjimo Komisijoje pagal Sutarties 81 ir 82 straipsnius tvarkos (OL L 123, p. 18) 2 straipsnio prasme. Iš šio straipsnio 3 ir 4 dalių matyti, kad nei įgaliojimams atlikti tyrimus įgyvendinti, nei skundui atmesti nereikia pradėti bylos nagrinėjimo.

156 Be to, ieškovės mėgina kaip argumentu pasinaudoti ta aplinkybe, kad Komisija bendradarbiavo su Prancūzijos konkurencijos taryba ir susipažino su jos bylų medžiaga. Tačiau toks bendradarbiavimas negali nei sukurti išimtinės Komisijos kompetencijos, nei iš anksto nulemti jos sprendimą dėl to, ar yra Bendrijos interesas nagrinėti bylą.

157 Dėl ieškovių argumento, kad Komisija klaidingai nusprendė, jog nurodytų pažeidimų svorio centras buvo Prancūzijoje ir kad jų poveikis iš tikrųjų apsiribojo šia teritorija, reikia konstatuoti, kad Komisija Bendrijos intereso aiškinimo negrindžia vien svorio centro kriterijumi arba tuo, kad byla buvo iškelta nacionaliniame teisme. Pirma, ginčijamame sprendime ji nustatė, kad nurodyti pažeidimai buvo nutraukti ir kad jie nebedarė jokio poveikio, idant vėliau išnagrinėtų daugelį veiksnių, vertindama, ar yra Bendrijos interesas tęsti skundo nagrinėjimą. Komisijos tvirtinimas, kad nurodytų pažeidimų poveikis iš tikrųjų apsiribojo Prancūzijos teritorija, nėra esminis jos aiškinimo elementas. Komisija nepadarė akivaizdžios vertinimo klaidos, kai, vertindama, ar yra Bendrijos interesas, atsižvelgė į tai, kad nurodyti pažeidimai buvo ypač jaučiami Prancūzijoje ir kad skundą pateikę asmenys turėjo galimybę ginti savo teises Prancūzijos teismuose. Taigi nebūtina spręsti klausimo, ar šioje byloje poveikis iš tikrųjų „apsiriboja“ Prancūzijos teritorija.

158 Šiomis aplinkybėmis taip pat reikia atmesti ieškovių argumentą, kad susijusi rinka yra Bendrijos lygmens rinka (žr. šio sprendimo 94 punktą). Kai konkuruoja Komisijos

ir nacionalinių konkurencijos tarnybų kompetencija, tai, kad rinka yra Bendrijos lygmens, negali įpareigoti Komisijos nuspręsti, kad yra tam tikras pažeidimo sunkumo laipsnis arba kad šioje byloje yra Bendrijos interesas.

159 Taigi reikia atmesti pirmojo ieškinio pagrindo trečiąją dalį.

Dėl ketvirtosios dalies, susijusios su tuo, kad Komisija pažeidė sąžiningumo ir lojalaus institucijų bendradarbiavimo (EB 10 straipsnis) principus, kai, siekdama pateisinti bylos atmetimą dėl Bendrijos intereso tariamo nebuvimo, ginčijamo sprendimo 167 punkte padarė nuorodą į bylos dalį, susijusią su valstybės pagalba

Ginčijamo sprendimo santrauka

160 Ginčijamame sprendime yra šios pirmojo ieškinio pagrindo ketvirtajai daliai ir antrajam ieškinio pagrindui svarbios pastabos.

161 Ginčijamo sprendimo 162–168 punktuose Komisija nagrinėjo reikalingo tyrimo masto ir tikimybės konstatuoti pažeidimo buvimą klausimą. Tai nagrinėdama ji pažymi, kad, šioje byloje siekdama įrodyti piktnaudžiavimą dominuojančia padėtimi, ji privalės patikrinti, ar tarifai, kuriuos *La Poste* nustatė už subrangos pagrindu *SFMI-Chronopost* teikiamas infrastruktūros paslaugas, atitiko bent jau papildomas šių paslaugų teikimo sąnaudas (t. y. sąnaudas, kurios yra išimtinai susijusios su konkrečios paslaugos teikimu ir kurių nebelieka, jei ši paslauga nebeteikiama), ir kad šiam tikrinimui reikės įvertinti *La Poste* papildomas sąnaudas, susijusias su kiekvienu infrastruktūros paslaugų, kurias ji *SFMI-Chronopost* teikė, kol buvo daromas tariamas

pažeidimas, elementu. Atsižvelgiant į tai, kad nebuvo *La Poste* išsamios analitinės apskaitos, apimančios jos veiklą nuo 1986 m. iki 1991 m., Komisijos teigimu, būtų „ypač sunku tai padaryti taip, kad būtų pasiektas pakankamas teisinis tikslumo lygis“ (ginčijamo sprendimo 164 punktas).

162 Atsakydama į skundą pateikusių asmenų argumentą, kad Prancūzijos *Cour des comptes* išnagrinėjo ir atkūrė *La Poste* 1991–2002 m. sąskaitas, Komisija teigia, jog „vis dėlto neįmanoma, kad toks atkūrimas, nors neabejotinai svarbus ir reikšmingas vykdant viešųjų lėšų priežiūros užduotį, kuri yra priskirta šiam teismui, gali leisti Komisijai pateikti pakankamai teisinių 82 straipsnio pažeidimo įrodymų“ (ginčijamo sprendimo 165 punktas).

163 Ginčijamo sprendimo 167 punkte Komisija išdėstė tai:

„Bet kuriuo atveju byloje, susijusioje su valstybės pagalba (šiuo metu yra grąžinta nagrinėti Pirmosios instancijos teismui), Komisija turi išnagrinėti, ar *La Poste* teikė kryžminį subsidijavimą savo dukterinei bendrovei *Chronopost*. Šiomis aplinkybėmis atlikti nagrinėjimą 82 straipsnio atžvilgiu Komisijai yra dvigubas darbas.“ Ji mano, kad labiau tiktų kryžminį subsidijavimą įvertinti atsižvelgiant į normas, susijusias su valstybės pagalba, nes tuomet vertinimas galėtų apimti visus nurodytus veiksmus, taip pat ir mokesčių bei muitų lengvatas, kuriomis galėjo naudotis *SFMI-Chronopost*.

Šalių argumentai

164 Ieškovės pažymi, jog Komisija skundo atmetimą dėl Bendrijos intereso nebuvimo grindžia tuo, kad, nagrinėdama su valstybės pagalba susijusią skundo dalį, ji bet

kuriuo atveju turėtų išnagrinėti klausimą, ar buvo kryžminis subsidijavimas. Toks būtų vienintelis galimas ginčijamo sprendimo 167 punkto aiškinimas. Iš esmės, jei Komisija būtų norėjusi nurodyti, kad turės nagrinėti šį klausimą tik tuo atveju, jei Pirmosios instancijos teismas panaikintų 1997 m. sprendimą pagal EB 87 ir EB 88 straipsnius, šis argumentas neturėtų jokios reikšmės pagrindžiant skundo atmetimą dėl Bendrijos intereso nebuvimo. Ieškovės mano, kad šiuo argumentavimu Komisija nukrypo nuo pozicijos, gintos Pirmosios instancijos teisme bylose, kuriose buvo priimti šio sprendimo 21 punkte minėti 2000 m. gruodžio 14 d. Sprendimas *UFEX ir kt. prieš Komisiją* ir 2006 m. birželio 7 d. Sprendimas *UFEX ir kt. prieš Komisiją*.

165 Todėl Komisijos argumentavimas, išdėstytas ginčijamo sprendimo 167 punkte, yra akivaizdus sąžiningumo principo pažeidimas ir rodo nesąžiningą bendradarbiavimą su Pirmosios instancijos teismu ir atitinkamai yra EB 10 straipsnio, kuris teismų praktikoje buvo išaiškintas kaip taikytinas ir institucijų tarpusavio santykiams, pažeidimas.

166 Komisijos aiškinimas, kuris reiškia, kad sprendimas atmesti skundą grindžiamas būsimu ir hipotetiniu įvykiu (tuo, kad Pirmosios instancijos teismas panaikins sprendimą dėl su valstybės pagalba susijusios skundo dalies, ginčijamą byloje, kurioje buvo priimtas šio sprendimo 23 punkte minėtas 2006 m. birželio 7 d. Sprendimas *UFEX ir kt. prieš Komisiją*), teisiniu požiūriu negali būti pateisintas.

167 Komisija ginčija ieškovių argumentus.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

168 Pirmiausia reikia pažymėti, kad ieškovių argumentavimas yra prieštaringas. Viena vertus, jos teigia, kad ginčijamo sprendimo 167 punkte Komisija nusprendė, jog ji bet

kuriuo atveju kryžminio subsidijavimo klausimą turi ištirti nagrinėdama skundo dalį, susijusią su valstybės pagalba, o ne tik tuo atveju, jei Pirmosios instancijos teismas panaikins 1997 m. sprendimą dėl šios skundo dalies. Kita vertus, jos teigia, kad Komisija pagrindė ginčijamą sprendimą būsimu ir hipotetiniu įvykiu, t. y. kad Pirmosios instancijos teismas panaikins 1997 m. sprendimą.

169 Kad ir kaip būtų, Komisijos argumentas ginčijamame sprendime, pagal kurį, „bet kuriuo atveju byloje, susijusioje su valstybės pagalba (šiuo metu yra grąžinta nagrinėti Pirmosios instancijos teismui), Komisija turi išnagrinėti, ar *La Poste* teikė kryžminį subsidijavimą savo dukterinei bendrovei *Chronopost*“, negali reikšti, kad Komisija tęs savo tyrimą dėl bylos dalies, susijusios su valstybės pagalba, net ir tuo atveju, jei Pirmosios instancijos teismas patvirtins jos sprendimą, konstatuojantį valstybės pagalbos nebuvimą. Šis sakinys reiškia tik tai, kaip teisingai pažymi Komisija, kad kryžminio subsidijavimo buvimo klausimas kyla iš skundo dalies, susijusios su valstybės pagalba, ir todėl turi būti nagrinėjamas šiame kontekste.

170 Komisija galėjo pasirinkti kryžminio subsidijavimo klausimą nagrinėti tik skundo dalyje, susijusioje su valstybės pagalba. Pirma, ginčijamame sprendime ji nustatė, kad pažeidimas baigėsi ir kad jis jau nebedaro poveikio, idant vėliau išnagrinėtų daugelį veiksnių, tirdama, ar yra Bendrijos interesas. Ji padarė išvadą, kad nebuvo Bendrijos intereso tęsti skundo nagrinėjimą, net jei nurodyti pažeidimai iš tikrųjų buvo padaryti.

171 Komisija, neįpareigota nustatyti, ar pažeidimas buvo, galėjo remtis ta aplinkybe, kad kryžminio subsidijavimo buvimo klausimas bus nagrinėjamas su valstybės pagalba susijusioje dalyje. Ji neprivalėjo nei sustabdyti su piktnaudžiavimu dominuojančia padėtimi susijusios dalies nagrinėjimo, kol bus priimtas galutinis sprendimas dėl su valstybės pagalba susijusios dalies, nei ginčijamo sprendimo su piktnaudžiavimu dominuojančia padėtimi susijusioje dalyje kartoti 1997 m. sprendimo

argumentavimo, susijusio su valstybės pagalba. Iš esmės toks pakartojimas būtų dvigubas darbas, nes tie patys klausimai būtų nagrinėjami lygiagrečiai dviejose bylose, jei būtų ginčijamas sprendimas, kuriuo atmetamas skundas dėl piktnaudžiavimo dominuojančia padėtimi.

172 Galiausiai klausimas, ar buvo kryžminis subsidijavimas, nėra esminis Komisijos aiškinimui ginčijamame sprendime, nes ji Bendrijos intereso buvimą neigė remdamasi kitais motyvais. Tai, kad buvo nurodyta, jog kryžminio subsidijavimo buvimas bus nagrinėjamas su valstybės pagalba susijusioje dalyje, negali būti laikoma sąžiningumo ir sąžiningo Bendrijos institucijų bendradarbiavimo principų pažeidimu. Kaip teisingai pažymi Komisija, tai juo labiau nėra argumentas, kuriuo Komisija grindė savo aiškinimą.

173 Darytina išvada, kad pirmojo ieškinio pagrindo ketvirtoji dalis turi būti atmesta kaip ir visas pirmasis ieškinio pagrindas.

2. *Dėl antrojo ieškinio pagrindo, pagrįsto motyvų, susijusių su dviem esminiais ginčijamo sprendimo aspektais, prieštaravimais*

Šalių argumentai

174 Ieškovės mano, kad ginčijamas sprendimas nėra pakankamai motyvuotas ir kad motyvai, susiję su esminiu jo pagrindimo aspektu, yra prieštaringi.

175 Jos pažymi, kad yra nemotyvuotas Komisijos teiginys ginčijamo sprendimo 165 punkte, jog reikia atmesti, kad toks sąskaitų atkūrimas, kokį atliko Prancūzijos *Cour des comptes*, galėtų leisti Komisijai pateikti pakankamai teisinių EB 82 straipsnio pažeidimo įrodymų. Komisija nepateikė jokio skaičiavimų, kuriuos ji turėjo atlikti, ir tų, kuriuos iš tikrųjų atliko Prancūzijos *Cour des comptes*, tariamo skirtumo paaiškinimo.

176 Be to, ieškovės mano, kad ginčijamame sprendime yra dvejopas prieštaravimas. Pirma, ginčijamo sprendimo 167 punkte (žr. šio sprendimo 163 punktą) Komisija pripažįsta, priešingai tam, ką sako to paties sprendimo 164 punkte (žr. šio sprendimo 161 punktą), kad ji puikiai gali įvertinti, kiek buvo padengtos *La Poste* sąnaudos. Antra, Komisija ginčijamo sprendimo 167 punkte tvirtina, priešingai tam, ką sako to paties sprendimo 164 punkte, kad EB 82 straipsnio atžvilgiu ji nepatikrino, kiek buvo padengtos *La Poste* sąnaudos, ne dėl to, kad negalėjo to padaryti, bet labiau dėl to, kad tai būtų dvigubas Komisijos darbas, nes ji nurodė, jog turi tai patikrinti dėl skundo dalies, susijusios su valstybės pagalba. Ieškovės mano, kad tai yra prieštaravimas, prilygintinas motyvavimo nebuvimui.

177 Komisija ginčija ieškovių argumentus.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

178 Pagal nusistovėjusią teismų praktiką, vertindama, ar yra Bendrijos interesas tęsti skundo nagrinėjimą, Komisija turi atsižvelgti į bylos aplinkybes ir ypač į jai pateiktame skunde išdėstytus teisinius ir faktinius įrodymus. Be kita ko, ji turi įvertinti nurodyto pažeidimo svarbą bendrosios rinkos veikimui, tikimybę, kad pavyks įrodyti jo buvimą, ir būtinų tyrimo priemonių mastą, kad kuo geriau atliktų savo užduotį

prižiūrėti, ar laikomasi EB 81 ir EB 82 straipsnių (1992 m. rugsėjo 18 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Automec prieš Komisiją*, T-24/90, Rink. p. II-2223, 86 punktas; šio sprendimo 148 punkte minėto Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Tremblay ir kt. prieš Komisiją* 62 punktas ir 1999 m. sausio 21 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Riviera Auto Service ir kt. prieš Komisiją*, T-185/96, T-189/96 ir T-190/96, Rink. p. II-93, 46 punktas).

179 Todėl vertinant, ar yra Bendrijos interesas, gali būti atsižvelgta į tai, kad bus sunku pateikti pakankamai teisinių pažeidimo buvimo įrodymų, kad būtų priimtas šį pažeidimą konstatuojantis sprendimas.

180 Šioje byloje ieškovės neginčija to, kas buvo konstatuota ginčijamo sprendimo 164 ir 165 punktuose, – jog reikėtų atkurti visas *SFMI-Chronopost* sąskaitas nuo 1986 m., kad būtų nustatyta, kiek buvo padengtos sąnaudos, ir kad *La Poste* neturėjo išsamios analitinės apskaitos, kuri apimtų jos veiklą nuo 1986 m. iki 1991 m. (net jei ieškovės pažymi, kad analitinės apskaitos nebuvo mažiausiai iki 2001 m.).

181 Komisijos argumentas, kad toks atkūrimas, kokį įvykdė Prancūzijos *Cour des comptes*, nebūtų leidęs Komisijai pateikti pakankamai teisinių EB 82 straipsnio pažeidimo įrodymų, yra pakankamai motyvuotas, nes Komisija remiasi tuo, kad *Cour des comptes* patikėta užduotis prižiūrėti viešųjų lėšų naudojimą skiriasi nuo užduoties, kuri yra patikėta Komisijai, kai ji nagrinėja tokio pažeidimo buvimą. Iš esmės nėra aiški priežastis, dėl kurios *Cour des comptes* turėtų vertinti kiekvienos infrastruktūros paslaugos, kurią *La Poste* suteikė *SFMI-Chronopost*, papildomas sąnaudas, kad įvykdytų savo užduotį prižiūrėti viešųjų lėšų naudojimą.

182 Ieškovės pateikė tik Prancūzijos *Cour des comptes* ataskaitos santrauką ir vieną jos puslapį. Tai, kad jos nurodo interneto tinklalapį, kuriame paskelbta ataskaita, negali prilygti visos ataskaitos pateikimui. Kad ir kaip būtų, ieškovės nepatikslino, iš kokių kitų šios ataskaitos dalių būtų galima matyti, kad tokio sąskaitų atkūrimo, kokį atliko *Cour des comptes*, pakako EB 82 straipsnio pažeidimui įrodyti. Iš prie bylos pridėto puslapio matyti, kad, naudodamasis analitine apskaita, *Cour des comptes* paskaičiavo, jog vidaus operatoriaus veiklos siuntų sektoriuje rezultatas nuo 1998 m. iki 2002 m. buvo neigiamas. Tačiau jis nenurodė atlikto skaičiavimo detalių. Šiomis aplinkybėmis Komisija galėjo teisėtai preziumuoti, kad tokių skaičiavimų nepakanka EB 82 straipsnio pažeidimui įrodyti. Be to, *Cour des comptes* patikslina, kad veiklos siuntų sektoriuje rezultatai tapo žinomi neseniai, nes sąskaitose ši veikla nuo veiklos laiškų sektoriuje buvo atskirta tik nuo 1998 metų. Tačiau Komisija turėtų atkurti laikotarpio nuo 1986 m. iki 1991 m. sąskaitas, t. y. laikotarpio, per kurį *La Poste* neturėjo išsamios analitinės apskaitos. Net jei, kaip teigia ieškovės, tokio atkūrimo, kokį atliko *Cour des comptes*, pakaktų EB 82 straipsnio pažeidimui įrodyti, nebūtų pernelyg griežta pasakyti, kad šią užduotį būtų „ypač sunku“ įvykdyti kalbant apie laikotarpį nuo 1986 m. iki 1991 m. (ginčijamo sprendimo 164 punktas).

183 Komisija galėjo rinkis ir, užuot sustabdžiusi bylos nagrinėjimą, kol Bendrijos teismai priims galutinį sprendimą dėl su valstybės pagalba susijusios dalies, atmesti skundo dalį, susijusią su piktnaudžiavimu dominuojančia padėtimi, remdamasi Bendrijos intereso nebuvimu ir nurodydama, kad, be kita ko, yra sunku nustatyti kryžminio subsidijavimo buvimą. Be to, kaip pažymi Komisija, tai nėra esminis jos argumentavimo elementas.

184 Dėl tariamo prieštaravimo, kurį nurodo ieškovės, pakanka konstatuoti, kad žodžiai „ypač sunku“ nereiškia „neįmanoma“, kaip teisingai pažymi Komisija. Taigi nėra prieštaravimo tarp ginčijamo sprendimo 164 ir 167 punktų.

185 Todėl antrasis ieškinio pagrindas turi būti atmestas.

3. *Dėl trečiojo ieškinio pagrindo, susijusio su įvairiomis teisės klaidomis, padarytomis atmetant skundo dalį, grindžiamą EB 86, EB 82 straipsniais, EB 3 straipsnio g punktu ir EB 10 straipsniu*

Šalių argumentai

186 Ieškovės pažymi, kad skunde, be *La Poste* elgesio, dėl kurio ji gali būti kaltinama EB 82 straipsnio atžvilgiu, jos nurodė ir valstybės priemones, kurių ėmėsi Prancūzijos valstybė, siekdama palengvinti neteisėtus veiksmus. Tokiomis valstybės priemonėmis kaip palankios muitinės procedūros ir mokesčių lengvatos buvo siekiama palengvinti *La Poste* dominuojančią padėtį pagrindinių pašto paslaugų rinkoje išplėsti į greitojo pašto rinką, pasinaudojant *SFMI-Chronopost* teikiamomis lengvatomis.

187 Šiuo atžvilgiu Komisija pažeidė 1998 m. gruodžio 22 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 2842/98 dėl šalių išklausymo nagrinėjant tam tikras bylas pagal Sutarties (81) ir (82) straipsnius (OL L 354, p. 18) 6 straipsnį, ginčijamo sprendimo 46 punkte remdamasi motyvais, dėl kurių skundą pateikę asmenys nebuvo išklausyti. Be to, ji pažeidė normas, susijusias su EB 86 straipsnio, EB 3 straipsnio g punkto, EB 10 ir EB 82 straipsnių bendru taikymu, ginčijamo sprendimo 46 punkte teigdama, kad nagrinėjamos priemonės nepatenka į bendrą EB 86 ir EB 82 straipsnių taikymo sritį, nes, Komisijos teigimu, jos kyla iš nagrinėjamos valstybės „viešosios valdžios“ įgyvendinimo. Galiausiai, ginčijamu sprendimu atmetus skundą, grindžiamą EB 86, EB 82 straipsniais, EB 3 straipsnio g punktu ir EB 10 straipsniu, buvo pažeistos teisės normos, susijusios su Bendrijos intereso vertinimu, ir, kad ir kaip būtų, jis šiuo atžvilgiu nebuvo motyvuotas.

188 Komisija, remdamasi 2005 m. vasario 22 d. Sprendimu *Komisija prieš max.mobil* (C-141/02 P, Rink. p. I-1283, toliau – sprendimas *max.mobil*), teigia, kad šis ieškinio pagrindas yra nepriimtinas.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

189 Pagal Teisingumo Teismo praktiką iš EB 86 straipsnio 3 dalies teksto ir šio straipsnio visų nuostatų bendros struktūros aišku, kad Komisija nėra įpareigota imtis veiksmų, nes privatūs asmenys negali reikalauti, kad Komisija konkrečiu atveju laikytųsi jų norimos pozicijos. Sprendimas dėl Komisijos atsisakymo tęsti skundo, kuriuo ji raginama veikti pagal EB 86 straipsnio 3 dalį, nagrinėjimą nėra aktas, kuris gali būti ginčijamas ir kurio atžvilgiu gali būti paduotas ieškinys dėl panaikinimo (šio sprendimo 188 punkte minėto sprendimo *max.mobil* 69 ir 70 punktai ir 2006 m. vasario 23 d. Teisingumo Teismo nutarties *Piau prieš Komisiją*, C-171/05 P, nepaskelbta Rinkinyje, 53 punktas).

190 Ieškovių argumentai, susiję su tariamais procedūrų skirtumais šioje byloje ir byloje, kurioje buvo priimtas sprendimas *max.mobil*, neturi reikšmės.

191 Dėl argumento, kad ieškovės pateikė visą skundą pagal Reglamento Nr. 17 3 straipsnio 2 dalį ir kad Komisija taip jį ir vertino, reikia pažymėti, kad asmuo, skundą pateikęs remdamasis netinkamu teisiniu pagrindu, negali dėl šios priežasties pasinaudoti galimybe pateikti ieškinį dėl Komisijos atsisakymo toliau nagrinėti skundą prieš valstybę. Reglamentas Nr. 17 netaikytinas EB 86 straipsniui (šio sprendimo 188 punkte minėto sprendimo *max.mobil* 71 punktas). Taip pat yra ir 2002 m. gruodžio 16 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 1/2003 dėl konkurencijos taisyklių, nustatytų Sutarties 81 ir 82 straipsniuose, įgyvendinimo (OL 2003, L 1, p. 1), įsigaliojusio 2004 m. gegužės 1 d., atveju. Net jei Komisija įvertino visą skundą kaip skundą pagal Reglamento

Nr. 17 3 straipsnio 2 dalį, tai negali pakeisti teisinio pagrindo. Bet kuriuo atveju galima Komisijos klaida, susijusi su taikytinu teisiniu pagrindu, negali suteikti skundą pateikusiam asmeniui teisės pareikšti ieškinį Bendrijos teismui dėl skundo, kuriuo Komisija buvo raginama veikti pagal EB 86 straipsnio 3 dalį, atmetimo.

192 Ieškovės taip pat pažymi, kad jos nesikreipusios į Komisiją su skundu, grindžiamu vien tuo, kad Prancūzijos Respublika pažeidė EB 86 straipsnį, bet kad skundas buvo nukreiptas prieš *La Poste* dėl jos atskirai padaryto EB 82 straipsnio pažeidimo ir prieš Prancūzijos Respubliką dėl normų, susijusių su EB 86, EB 82 straipsnių, EB 3 straipsnio g punkto ir EB 10 straipsnio bendru taikymu, pažeidimo. Šiuo atžvilgiu pažymėtina, kad skundas, dėl kurio buvo pradėta byla *max.mobil*, taip pat buvo grindžiamas ne vien EB 86 straipsnio pažeidimu, bet ir EB 82 straipsnio ir EB 86 straipsnio 1 dalies nuostatų pažeidimu (šio sprendimo 188 punkte minėto sprendimo *max.mobil* 4 punktas). Iš esmės iš EB 86 straipsnio 1 dalies teksto matyti, kad ši nuostata visada turi būti nagrinėjama kartu su kita Sutarties nuostata. Dėl EB 10 straipsnio ir EB 3 straipsnio g punkto citavimo ginčijamo sprendimo 170 punkte Komisija teisingai pažymėjo, kad EB 86 straipsnis yra *lex specialis*. Vien šių nuostatų, bendrai apibūdinančių valstybių narių pareigas, citavimas nesuteikia skundą pateikusiam asmeniui teisės pareikšti ieškinį dėl sprendimų, patenkančių į EB 86 straipsnio taikymo sritį.

193 Galiausiai tai, kad ieškovės sujungė skundą prieš valstybę narę su skundu prieš įmonę, taip pat negali joms suteikti teisės ginčyti sprendimo dalies, susijusios su skundu prieš valstybę narę. Komisija nėra įpareigota imtis veiksmų EB 86 straipsnio prasme, todėl akivaizdu, kad privatūs asmenys negali jos priversti tai padaryti, sujungdami skundą prieš valstybę narę su skundu prieš įmonę.

194 Ieškovės taip pat nurodo, jog Komisija niekada neginčijo, kad ji visiškai vadovaujasi Reglamentu Nr. 2842/98, po to – Reglamentu Nr. 773/2004. Jos pažymi, kad ginčijamame sprendime Komisija pareiškė neketinanti skundo EB 86 straipsnio, EB 3 straipsnio g punkto ir EB 10 straipsnio atžvilgiu išsamiau tirti dėl tų pačių priežasčių, dėl kurių nebuvo Bendrijos intereso atlikti išsamesnį tyrimą EB 82 straipsnio atžvilgiu. Šiuo atžvilgiu pakanka konstatuoti, kad šie reglamentai, kaip ir Reglamentas Nr. 17 ir Reglamentas Nr. 1/2003, netaikytini EB 86 straipsniui ir kad jie netampa taikytini vien dėl to, kad Komisija galėjo nuspręsti, jog turi juos taikyti (iki šio sprendimo 188 punkte minėto sprendimo *max.mobil* priėmimo). Be to, tai, kad Komisija nurodė priežastis, dėl kurių neketina tęsti skundo nagrinėjimo, negali pakeisti šios skundo dalies – akto, kuris negali būti ginčijamas, – teisinio vertinimo. Taip pat tai, kad Komisija neišskyrė skirtingų ginčijamo sprendimo aspektų, ieškovėms nurodydama, kad jos turi teisę pareikšti ieškinį, nekeičia akto teisinės prigimties.

195 Ieškovių argumentas, kad šioje byloje situacija procedūros atžvilgiu yra panaši į situaciją, buvusią byloje, kurioje buvo priimtas 1995 m. spalio 19 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Rendo ir kt. prieš Komisiją* (C-19/93 P, Rink. p. I-3319), turi būti atmestas. Šiuo atžvilgiu reikia konstatuoti, kad šioje byloje skundas buvo nukreiptas tik prieš įmones, o ne prieš valstybę narę ir kad skundas nebuvo grindžiamas EB 86 straipsniu. Tik nagrinėdama šį skundą Komisija išnagrinėjo klausimą, ar EB 86 straipsnio 2 dalis prieštarauja EB 81 straipsnio 1 dalies taikymui. Taigi situacija procedūros atžvilgiu buvo kitokia nei šioje byloje.

196 Iš to matyti, kad trečiasis ieškinio pagrindas turi būti atmestas kaip nepriimtinas.

197 Iš viso to, kas išdėstyta, reikia daryti išvadą, kad ieškinys turi būti atmestas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

198 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Tačiau pagal 87 straipsnio 3 dalies pirmąją pastraipą Pirmosios instancijos teismas gali paskirstyti bylinėjimosi išlaidas šalims arba nurodyti kiekvienai padengti savo bylinėjimosi išlaidas, jeigu susiklosto ypatingos aplinkybės.

199 Šioje byloje ieškinys turi būti atmestas ir Komisija, kaip ir į bylą įstojusios šalys, reikalavo priteisti iš ieškovių bylinėjimosi išlaidas. Tačiau reikia atsižvelgti į tai, kad ginčijamame sprendime Komisija klaidingai aiškino savo pareigas, teigdama, kad neprivalo vertinti nurodytų pažeidimų sunkumo ir trukmės (žr. šio sprendimo 76 punktą). Net jei ši klaida neturėjo įtakos sprendimo rezoliucinei daliai ir Pirmosios instancijos teismas neturi dėl jos panaikinti ginčijamo sprendimo (žr. šio sprendimo 147 punktą), ji vis dėlto paskatino ieškoves ginčyti sprendimą Pirmosios instancijos teisme. Todėl Pirmosios instancijos teismas mano, jog jis teisingai įvertins bylos aplinkybes, nuspręsdamas, kad Komisija padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

200 Tačiau pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 5 dalies pirmosios pastraipos pirmąjį sakinį šaliai, kuri atsisako ieškinio, nurodoma padengti išlaidas, jei kita šalis to reikalavo savo pastabose dėl ieškinio atsisakymo. Šioje byloje CRIE atsisakė ieškinio ir Komisija reikalavo, kad jos bylinėjimosi išlaidas padengtų CRIE. Pagal šio straipsnio antrąjį sakinį ieškinio atsisakiusios šalies prašymu išlaidas padengti gali būti nurodyta kitai šaliai, jei tai atrodo pateisinama, atsižvelgiant į šios elgesį. Tačiau šioje byloje antrasis sakinys netaikytinas, nes ieškinio atsisakymo pareiškime CRIE neprašė padengti bylinėjimosi išlaidų. Todėl CRIE turi būti nurodyta padengti ketvirtadalį Komisijos bylinėjimosi išlaidų.

201 Dėl į bylą įstojusių šalių bylinėjimosi išlaidų reikia konstatuoti, kad jos neprašė priteisti bylinėjimosi išlaidų CRIE atsisakius ieškinio. Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 5 dalies trečiąją pastraipą, jei nėra reikalaujama priteisti išlaidų, kiekviena šalis padengia savo patirtas išlaidas. Taigi reikia nuspręsti, kad *Chronopost* ir *La Poste* padengia ketvirtadalį savo bylinėjimosi išlaidų. Be to, Pirmosios instancijos teismas mano, kad reikia nurodyti ieškovėms padengti tris ketvirtadalius į bylą įstojusių šalių, kurios to reikalavo, bylinėjimosi išlaidų.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (antroji kolegija)

nusprendžia:

1. Išbraukti CRIE SA iš ieškovių sąrašo.

2. Atmesti ieškinį.

3. *Union française de l'express (UFEX), DHL Express (France) SAS* ir *Federal express international (France) SNC*, be savo pačių bylinėjimosi išlaidų, padengia tris ketvirtadalius *Chronopost SA* ir *La Poste* bylinėjimosi išlaidų.

Chronopost **ir** ***La Poste*** **padengia ketvirtadalį savo bylinėjimosi išlaidų. CRIE, be savo pačios bylinėjimosi išlaidų, padengia ketvirtadalį Komisijos bylinėjimosi išlaidų. Komisija padengia tris ketvirtadalius savo bylinėjimosi išlaidų.**

Pirrung Forwood Pelikánová

Paskelbta 2007 m. rugsėjo 12 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Kancleris Pirmininkas

E. Coulon J. Pirrung

Turinys

Bylos aplinkybės ..... II - 3406

1. Ginčo šalys ..... II - 3406

2. 1990 m. gruodžio 21 d. skundas ..... II - 3408

3. 1992 m. kovo 10 d. Komisijos laiškas ..... II - 3409

4. 1994 m. gruodžio 30 d. Sprendimas atmesti skundą ..... II - 3409

5. Nacionalinės procedūros ..... II - 3410

6. Ginčijamas sprendimas ..... II - 3411

7. Sprendimas dėl skundo dalies, susijusios su valstybės pagalba ..... II - 3411

Procesas ir šalių reikalavimai ..... II - 3413

Dėl priimtinumo ..... II - 3415

1. Šalių argumentai ..... II - 3415

2. Pirmosios instancijos teismo vertinimas ..... II - 3417

Pirminės pastabos ..... II - 3417

Dėl pirmojo nepriimtinumo pagrindo, susijusio su tuo, kad UFEX nepateikė skundo ..... II - 3418

Dėl antrojo nepriimtinumo pagrindo, susijusio su La Poste pagrindinių teisių pažeidimu ..... II - 3419

Dėl esmės ..... II - 3422

1. Dėl pirmojo ieškinio pagrindo dėl teisės normų, susijusių su vertinimu, ar yra Bendrijos interesas tęsti skundo nagrinėjimą, pažeidimo ..... II - 3422

Dėl pirmosios dalies, susijusios su akivaizdžiai klaidingai suprastu 2000 m. gegužės 25 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimu, kuriuo atsižvelgiama į apeliacinėje instancijoje priimtą 1999 m. kovo 4 d. Teisingumo Teismo sprendimą ..... II - 3423

Šalių argumentai ..... II - 3423

Pirmosios instancijos teismo vertinimas ..... II - 3424

Dėl antrosios dalies, susijusios su akivaizdžiai klaidingai įvertintais tam tikrais veiksniais, neišvengiamai turinčiais reikšmės Bendrijos interesui ..... II - 3429

Ginčijamo sprendimo santrauka ..... II - 3429

Šalių argumentai ..... II - 3433

— Nurodytų pažeidimų sunkumas ..... II - 3433

— Nurodytų pažeidimų trukmė ..... II - 3434

— Nurodytų pažeidimų tebedaromas antikonkurencinis poveikis ..... II - 3435

Pirmosios instancijos teismo vertinimas ..... II - 3436

— Nurodytų pažeidimų trukmė ..... II - 3436

— Nurodytų pažeidimų tebedaromas poveikis ..... II - 3443

— Nurodyto pažeidimo sunkumas ..... II - 3449

Dėl trečiosios dalies, susijusios su akivaizdžiai ir tyčia klaidingai įvertintu Komisijos vaidmeniu nacionalinių teismų vaidmens atžvilgiu nagrinėjant, ar yra Bendrijos interesas ..... II - 3452

Ginčijamo sprendimo santrauka ..... II - 3452

Šalių argumentai ..... II - 3453

Pirmosios instancijos teismo vertinimas ..... II - 3453

Dėl ketvirtosios dalies, susijusios su tuo, kad Komisija pažeidė sąžiningumo ir lojalaus institucijų bendradarbiavimo (EB 10 straipsnis) principus, kai, siekdama pateisinti bylos atmetimą dėl Bendrijos intereso tariamo nebuvimo, ginčijamo sprendimo 167 punkte padarė nuorodą į bylos dalį, susijusią su valstybės pagalba ..... II - 3456

Ginčijamo sprendimo santrauka ..... II - 3456

Šalių argumentai ..... II - 3457

Pirmosios instancijos teismo vertinimas ..... II - 3458

2. Dėl antrojo ieškinio pagrindo, pagrįsto motyvų, susijusių su dviem esminiais ginčijamo sprendimo aspektais, prieštaravimais ..... II - 3460

Šalių argumentai ..... II - 3460

Pirmosios instancijos teismo vertinimas ..... II - 3461

3. Dėl trečiojo ieškinio pagrindo, susijusio su įvairiomis teisės klaidomis, padarytomis atmetant skundo dalį, grindžiamą EB 86, EB 82 straipsniais, EB 3 straipsnio g punktu ir EB 10 straipsniu ..... II - 3464

Šalių argumentai ..... II - 3464

Pirmosios instancijos teismo vertinimas ..... II - 3465

Dėl bylinėjimosi išlaidų ..... II - 3468